

دروہی ارمان

ناول رفیع اللہ روشن

وروستی ارمان

(ناول)

ليکوال:

رفيع الله روشن

۱۳۹۴ ل کال

د کتاب پېژندنه:

- د کتاب نوم: وروستی ارمان
لیکوال: رفیع الله روشن
خپروندی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانګه
وېبپاڼه: www.melitahrik.com
کمپوز: لیکوال
ډیزاین: فدا حسین
پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید
چاپوار: دویم
لیکوال د خپرونو لړ: (۶)
چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپ کال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م
د تحریک د خپرونو لړ: (۱۰۶)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

دالی

ټولو هغو ناول لیکونکو ته چې د ناول لوستلو او
بنکلیو الفاظو او تورو یې ماته هم د ناول په نامه
دیوه جونگ د لیکلو ځواک راګر او خپلې
سپوږمۍ ته چې دخپلې مینې دنړۍ په رانه اسمان
کې له ستورو یې راته قنډیلونه جوړول له خیال
سره غاړې وېستم او دغه ناول یې تاسولپاره را
باندې آماده کړ.

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

خوتکي

دهغه ستر ذات په سپېڅلې نامه چې دنيا، اخرت، ځمکه او اسمانونه يې پيدا کړل اوبيايې ددې لويې ځمکې پرمخ پر ټولو مخلوقاتو انسان مقدم او بهتر وگرځاوه.

قدرمنو او زړه ته راتېرو لوستونکيو، پوهېرم په هره برخه کې چې وي يوه کرښه ليکل هم ډېر غټ زړه، پوره جرئت اولوی استعداد او پوهې ته ضرورت لري، زه استعداد او پوهه نلرم بلکې زړه او جرئت مې کړی دی، چې ديوڅه د ليکلو لپاره مې قلم په زحمت کړی، هېڅ زړه نشم کولای چې ستاسوپه لاسونه کې د وروستي ارمان ناول باندې يوه کرښه هم وکارم ځکه چې په خپله مې ليکلې، حتی له بلې ژبې مې هم ندی ژباړلی او زه کله هم په خپله ليکنه نظر نشم ورکولی، خوږو ورونيو اوخويندو پوهېرم تاسوبه تردې وړاندې هم ډېر ناولونه، لنډې

کیسې او داستانونه لوستي وي، ډېر خوند به مو ورځنې اخستی وي او ډېر به یې له ځانه سره اخستي یاست، ځکه چې ډېر ناولونه په خورا مهارت لیکل شوي وي، د الفاظو ښکلا پکې دومره ډېره وي چې بېخي لوستونکی یوې بلې دنیا ته بیایي، دا خبره ځکه کوم چې زه پخپله د ناول او کیسو ډېر مینه وال یم.

زه تاسو ته دانه وایم چې وروستی ارمان ناول ددې لپاره ولولی چې ډېر خوندور دی او یا هم په ډېره خوږه کیسه راڅرخي مگر دا درته وایم چې تاسو وروستی ارمان زما د ځان ستړی کولو زحمت وېستلو او شپو رڼو سبا کولو ارزیايي کولو لپاره ولولی او ارزونه یې وکړئ چې په دې ارزي او کنه؟ ستاسو لپاره همدومره او په اخر کې دا په ځان فرض گڼم چې د سپین زر میلاد کمپیوټري مطبعې له رئیس ښاغلي وحید الله مایار څخه د زړه له تله مننه وکړم چې د وروستي ارمان د چاپ لگښت یې په غاړه واخیست او ستاسو تر لاسونو یې در ورسوه.

دهېواد د ابادی، او تاسو ټولو ته د ښه ژوند په هیله

رفیع الله روشن

پیل:

دملک شپږ په اولادونو کې اکرام دخبرې هلک و ، هغه له کوچنیوالي زیږک او پُرکاره هلک وو ، له زده کړو سره یې بې کچې مینه وه ،

د عمر په لحاظ کوچنی وو خو د تجربې او فکر په لحاظ سم بابا و ، په کلي کور کې په ټولو ډېر گران وپه کروندو کې چې به چا ولید نو کوچنی بزگر یې باله ، دا چې په کور کې یې له مور سره په کارونو کې برخه اخسته اکرام لومړی شخص وو چې په اخلاص او دیوې لور پشان یې دهغې لاسنیوی کاوه ، دکلي نجونو به ورته اشپز ویلې ، همداجې وبه یې لیده دشوخی په ډول به یې پرې غږ وکړ ، نن دې څه پاڅه کړیدی؟

په دې سره به اکرام غوسه کېده ، نجونوته به یې بدې ردې ویلې ، ورته ویل به یې شرمېږي نه چې داسې وایی؟ خو هغو شوخو جنکیوبه هم دده له غوسې او خبرو خوند اخست.

یو وخت اکرام دکلي له څو نورو هلکانو سره له خپل ولایت څخه سلگونه کیلو متره لرې یوه بل ولایت ته دمزدورۍ لپاره ولاړ ، که څه هم پلار او کورنۍ یې نه پرېښوده ، خوبیا هم ولاړ ، هغه ولایت داسې و چې ډېرې ولسوالۍ یې له مخالفینو سره وې ، همدالامل وو چې دژوند

دارتيا وړ ډېروشيانو ته په اسانۍ سره لاسرسی نه پيدا کېده، خصوصاً صحي اسانتياوې، په هغه ځای کې به ډاکټر يوناروغ ته، يوه پيچکاري په پنځوس افغانۍ تېروله، يوسيرم په سل او يو عادي پانسماڼ يې په ٣٠٠ افغانۍ کاوه، داچې اکرام ته د پيچکاري، سيرم تېرولو او پانسماڼ چل ياد وواو په کلي کې يې ډېرو ناروغانو سره د ډاکټرانوله هدايت وروسته په يادو ضرورياتو کې مرسته کړېوه، يوه ورځ ورته يوناروغ چې اقتصادي وضع يې هم ښه نه وه، د ډاکټرانو له ظلمونو سر وټاکوه، اکرام ورته وويل له دې وروسته، ډاکټرته ورنشې، زه درته پيچکاري کوم، ناروغ همداسې وکړل، څو پيچکاري چې اکرام ورته کړې وې، نو ناروغ په خپل کلي کور کې ويلي وو چې دلته يو هلک دی په ډاکټري پوهېږي، خو مزدورۍ ته راغلی دی.

له دې وروسته به ډېر ناروغان چې پخوانی ناروغ سليم به يې مخکې راروان وو، د اکرام خواته د پيچکاري يا پانسماڼ لپاره راتلل.

اخر داشو چې اکرام په هغه ځای کې په کوچني ډاکټر مشهور شو، بيا به خلکو کار او مزدورۍ ته نه پرېښود، ورته ويل يې چې ستا ملگري دخپلې مزدورۍ څومره حق الزحمه اخلي، موږ تاته دهغې دوه برابره درکوو، ته به کار نکوي.

په دې سره به دا کرام ورسره تللیو ټولو ملگرو رخه کوله او تل به ورته قهرجن ول.

کله چې له هغه ځای څخه بېرته خپل کورته تلل نو دکلي مشرانو ورته وویل: کوچنی ډاکټر صاحب! که ستا ملگري نه خوابدي کېږي نو ته له دې ځایه مه ځه، تاته مورډلته ډېرې اسانتیاوې برابر وو، څنگه چې هغه خلک د ځایي ډاکټرانو څخه ډېر تنگ شوي وو او ټول یې د پلۍ پر پرتو ته کېښولي وو نو ټولو اکرام ته همدا خبره کوله، خو اکرام او ملگرو یې نه ورسره منله ځکه هغه ولایت ډېر ناامنه وو، هره ورځ به دوه درې مړي ددوی په شاوخوا کې موندل کېدل.

دا کرام له کلي په تگ له خپلې کورنۍ څخه نور خلک ډېر خفه وو، کله چې له مزدوری راوگرځېدل، په کابل کې ورته یوه دنده پیدا شوه، چې دی ډېر ورسره خوشحاله و، اوس دهغه په کور کې کوچنۍ خویندې دومره را لویې شوې وې چې دا کرام پر ځای یې دمور له لاسونو لاندې اوږې ورکولې او دکور کارونه یې ورسره سمبالول.

همدارنگه ترده کشرانو ورونيو یې له پلار سره سمه همکاري کوله، دی به په میاشت کې یو ځل کورته راته، درې څلور ورځې به یې له کورنۍ او ملگرو سره تېرې کړې، بېرته به ولاړ.

یوه شپه لس بجې له دندې کورته راغی، د ژمي موسم و هوا ډېره یخه وه، چې راوړسېد یواځې موریې وینسه وه او دخپل ځوی دراتللو لپاره

یې دانگرې دروازې ته کتل، اکرام یې ولید، چې حوبلی ته راننوت، دخدای پاک شکر یې ادا کړ، ورپورته شوه، ستړي مشي او بنه راغلاست یې ورته وویل، موریې دډوډۍ او چایو ورته وویل، خو اکرام انکار وکړ.

نه مورجانې! نه یې خورم، ستړی شوی یم خوب راځي، جنکی هم ویدې دي، نو پرې یې ږده چې خوب وکړي، زه وږی نه یم، ته هم استراحت وکړه، چې ډېره ناوخته ده، دواړه دخوب ځایونو ته ولاړل، سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شول، دا چې اکرام د شپې ناوخته راغلی وو، نو کوچني ماشومان ټول ویده وو، په همدې خاطر سهار ټول ورنه را تاوول، دی یې د مور څنگ ته ناست و، لایې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جیب کې یې موبایل و شرنګېد، دزنگ له راتللو سره یې مور ورته وکتل، په ترڅه موسکایې وویل:

زویه! یو خوستا ملګري هم سم پېریان دي، دمه دې لا جوړه نده، بیایې درپسې زنگونه سرکړل، موبایل یې ورنه کش کړ، بس چې هر څوک وي خپل کار به کوي، خپل چای دې نوش جان وسکه، دوی دوی بېکاره دي.

خودا چې شمېره نوې وه او ویې نه پېژندله، ورته یې وویل، موری! کوم بل څوک به وي، کار به یې راسره وي، زما کوم ملګری ندی ځکه

دهغوی ټولو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا
اشنا ده، موبایل یې ورکړ، ماشومانوته یې وویل غلي شی، چې اواز
واورم، زنگ ډېر اوږد شو، نور د بندېدو په حال کې وو چې د تائید
تنی یې کېکازله، دهغه عادت و چې چاته به یې زنگ واوه او که بل
چا به ورته زنگ ووه نو دخبرو پیل به یې ورسره په سلام کاوه، ډېری
خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو، بلې، اورې
اویانور اصطلاحات کاروي، نویې سلام اداکړ، له هغې خوا یې
ډېر تیت، کمزوی اوزړه نازړه اواز تر غوږه شو، سلام شماکی
هستین؟) اواز دنجلۍ وو، په دري یې خبرې کولې، ځواب یې ورکړ
زنگ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني، کله یې د مور، پلار او
کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبرې هم نه وې
کړې، لکه د لارورکي پشان یې اخوا د پخواکتل، خودا بڼه وو چې
خدای یې پرده وکړه اړیکه پرې شوه، ده هم سرپسې ونه گرځاوه فکر
یې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا
زنگ راغی هماغه شمېره وه، اوس یې نو چای څښلی وو، بڼه یې
اشتها صافه وه، له کوتې ووت له حویلي د باندې یې ځواب ورکړ، خو
نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه، چې ته څوک یې او زما شمېره
دي له کومه کړې؟

اکرام ته يې خبرې دمسخروپشان بنسکاره شوې، ورغبرگه يې کړه، داچې زه څوک يم، وروستی خبره ده، خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنگ دې وهلی دی.

نجلی وویل چالاکی مکوه، سم حال راته ووايه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشيې په لس بجو زماموبایل ته زنگ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې ندی درکړی، دنجلی خبروته يې زړه تنگ شو ورته يې وویل:

وگوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنگ ووهه او ما مه چېره، خو نجلی په خپلو خبرې کې جدي بنسکارېده، قسم يې ورته وکړ چې همداسې ده، لکه څرنګه چې مې وویل، خو اکرام ځکه نه شواي منلی چې زنگ يې ورته نه وو وهلی اونه يې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داخل يې خبرې په همدې کشمکش کې ترپنځلسو دقيقو واوښتې، اجازه يې ترې واخسته، خو ژمنه يې ورکړه چې زه بيادرته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شو، ای خدايه! دابه څوک وي، اياپه رښتياهم همداسې ده لکه دايې چې وايي؟ بياپه يې وویل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي، يامې په خپلوانوکې کومه يوه نه وي او غواړي به چې ماوازمایي، چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له ليارې اوپه دې ويروس ترکومې کچې ککړ

یم، له ژمنې سره سم یې زنگ ووهه ورته، خبرې یې بیا هم په پخوانۍ موضوع څرخېدې، اخر یې ورته وویل یو ځل خودې ځان راوپېژنه چې څوک یې، دکوم ځای یې، متعلم یې، محصل یې او که کومه دنده لري؟ ځان یې په تمامه ورته معرفي کړ، له دې وروسته، هغې هم ځان وروپېژانده، نوم یې ورته مريم وښود، ویل یې چې په ننگرهار کې ژوند کوي او په یوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې ۱۲م ټولگي زده کوونکې ده، پلار یې نظامي دنده لري.

اکرام له دې مخکې هم په مایل او مخامخ له ډېرو نجونو سره خبرې کړې وي، لکه په دفتر کې له همکارانو سره، په کورسونو کې له همصنفيانو سره او همدارنگه په ډېری ورکشاپونو کې، خو کله یې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپۍ او خوږه لهجه خبرې نه وي کړې، خوددې په خبرو کې یو ډول عجز، سپېڅلتیا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی ورته ښکاره شو، احساس یې ورته دروند معلومېده.

هغې به اکرام ته ویل چې اواز دې ډېر راته اشنا معلومېږي، په یو افغاني ټلوېزيون کې یې ډیوژورنالېست نوم یې ورته واخست چې ستا اود هغه اواز کټ مټ یوشان دی، هغه ورته وویل شاید همدا سې به وي.

دخه وخت په تېرېدو سره يې دومره له اواز سره اموخته شو چې که
 ډېرکله به يې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به ولکه ډېر يولو شى چې
 يې ورک کړى وي.

دنجلۍ لخوا دورکړل شويو معلوماتو له مخې يې ورپسې پلټنې پيل
 کړې، دهغه زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبرو کولو پرې
 غل وو، هېڅ آرام نه ورته، ويل يې هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته
 جوړ کړى وي او کوم کار راته ونه گوري.

اخر داشو چې دنجلۍ کورنۍ يې ديو ملگري په مرسته پيدا کړه،
 او ټول معلومات يې په لاس راوړل، دهغې دپلار، وروڼو ترونواو
 نورو خپلوانو نومونه يې ياد کړل.

يوه ورځ يې خبرې کولې چې نابره يې دهغې دورور نوم له خولې
 ووته، له دې سره دنجلۍ ستونى بند شو، په وار خطايۍ يې وپوښتل
 هغه څه پېژنې؟ ده ژر ځان ناجاڼه کړ، هوهغه خوزماملگري دى همکار
 مې دى، ډېر ښه هلک دى، خوهغې مکمل باور لاره چې اکرام دهغې
 ورور ښودلى دى نه کوم بل څوک، نو يې ورته وويل: ماله اول نه فکر
 کاوه چې ته به موږ پېژنې او زموږ کوم نژدې خپلوان يې، بس دى نور زه
 لتاسره خبرې نه کوم او هيله کوم راځه چې يو بل هېرکړو، هغه ورته
 وويل:

ورگوه مریم! زه نه ستاله خبروسره ډېره دلچسپي لرم اونه ستا په هېرولو کې کومه ستونزه نه لرم، مگر مالا تر اوسه ستا کور، پلار، ورورینه اونور څوک ندلي ليدلې خوکه وغواړم ډېر ژر يې موندلای شم، ورته يې وويل ځکه چې زه يو ژورنالېست یم، اوپه هر ډول چې وي ستاپه اړه کره معلومات په لاس راوړلی شم، خو هغې ويل دا چې زه اوته خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبرېږي، نه ستاکورنۍ اونه هم زما.

اکرام ورته وويل: که چېرې تاته ستونزې جوړېږي نو ښه ده چې له خبرو کولو ډډه وکړې خو زما لخوا بېغمه شه.

اکرام مریم ته دا خبره دومره په کلکه وکړه خو له خپل زړه خبر نه و چې زړه يې څه وايي اوس هغه دومره له مریم سره بلد شوی و، چې که چېرې ديونسکلي نجلۍ مثال راوړي نو دا پکې ناليدلې يادوي دا کرام زړه دا گواهي ورکوي چې هغه هم زما پشان ده، اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وگوري خو د پښتو او پښتنو ځينو رسمونو او بنديزونو له امله يې قسمت ياري نه کوي.

يوه ورځ وه چې مریم ورته وويل دا چې زه اوس تا دخپل زړه يوه برخه بولم او هېڅ خبره له تا نه شم پتولی نو غواړم يو حقيقت درته ووايم.

دا کرام په زړه ډډار ساړه ننوتل، فون يې غوږ ته ښه نږدې کړ، يوخو هغې تل په ډېر ټيټ اواز خبرې کولې چې هېڅ نه اورېدل

کېدې ،هغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړي یواځې یوه خبره مې درته صحیح نده کړې نورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي، که راته غوصه کېږي نه ،نو درته وایم یې، خاوال ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوي.

-بڼه سمه ده ووايه څه دي؟

-هغه داچې زمانوم مريم نده!!

داکرام سر ورباندي وچورلېد، په فکر يې بوج راغی، د اورېدو زغم يې نه لاره، دخوشېبولپاره غلی شو هغې ورباندي نارې کولې خودی چپ و، په پنځو میاشتو کې لومړی ځل وو چې غوصه يې ورته راغله په ډېرې غوصې سره يې ورته وویل، داکوم حماقت دی چې ته يې کوي؟

بېرته يې ورغبرگه کړه هیله کوم، اکرامه! گوره اول مې درته وویل چې غوصه به نه راباندي کوي، زه ستاله غوصې ډېره وېرېم، ته خو غوږ شه چې څه درته وایم، خواکرام چې خپله غوصه يې نه شوه کنترول کولای ورته وویل بس دی نور هېڅ نه غواړم ستاله خولې يې واورم همدومره بس دی او کفایت کوي، له نن نه اخواستالپاره اکرام دتل لپاره مړ شو، خو هغې ویل هیله کوم، اکرامه داته څه وایي څومره ژرد ژوند او مرگ فیصلې کوي داخو شکر دی چې ته دمرگ ملکه نه يې کنه تاخوبه د نیا ټول ساکنان لا ډیر پخوا وژلي وای او اوس به دنیا

کې هېڅ هم نه وای پاتې، فون بندنکړې قسم یې ورکړ، چې مابیل ورباندې قطع نکړي.

اکرام ورته وویل بڼه نو ژروایه چې نوم دې څه دی، خودې بیا ورته وویل چې نه اوس نه او هیله کوم ته مې مجبوره کوه هم مه، ځکه چې زه یې پخپله درته وایم، انشاء الله ډېر ژر، په همدې خبره یې فون ورباندې بند کړ، قهر یې شېبه په شېبه زیاتېده، ځانته هم قهرجن شو، چې زه ولې دومره خوشباوره یم، ماخوله مریم څخه هېڅ خبره پته نکړه، نویا ولې دې لمانسره دومره لویه دوکه وکړه، فکر یې بدلون پیل کړ، په خپلو ټولو باورونو یې باوره کېده، د زړه د گرمایش ستنې یې مخ په بنسخته حرکت وکړ، نن یې په دفتر کې هم کار خوندور نکړ، هرڅه یې په خپل ځای پرېښودل، اطاق ته ولاړ گروپ (برق) یې مړ کړ، اوږد وغزید، هر ډول اندېښنې یې مېلمنې شوې، له ځان سره یې جنګ پیل کړ، داسې لکه چې یې مریم په مخ کې ناسته وي، یو ځل یې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تاله مانسره داسې وکړل؟

دهغه په شونډو او زړه د مریم نوم اوس سم لکه مهر ټاپه شوی وو، یو ځل یې سرته څنډ ورکړ نه نه! هغه لمانسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده، هغه له مانسره ډېره مینه لري، زه ورته تر هر چا ډېر گران یم.

دوه ورځې يې زنگ ورته ونه واهه زړه يې نه صبرېده، درېيمه ورځ هغې زنگ ورته ووايه خوده ځواب ورنکې، هغې بار بار هڅه وکړه خو ده ويل بس دی نوره دې نه غواړم.

اخر يې ډېر په تنگ کې، فون يې ورباندې اوکې کې، له هلو سره يې په کړس وخنډل، خونن يې خندا د پینځو میاشتو مخالفه اوبل شان وه، حیران يې کې، د دې لپاره چې ځان اوس هم غوصه او ورنه خفه وښايي، غوسه شو ورته.

- غلې شه نوره خدای ته وگوره ما هېرکړه، ته مانوره هېره کړې يې.

مریم وويل: هيله کوم اکرامه! ته ولې داسې کم حوصله يې، زه خوبه ځان له تانه قربان کړم، ته خوزما روح يې، څنگه دې هېرکړم، دادی هرڅه درته وایم، هيله کوم يو ځل خويې دويلو چانس راکړه.

اکرام چې همدا يې غوښتل ورته وويل هرڅه چې وايي ووايه ځکه نور نه غواړم ستا دا فرېبکاره اواز واورم.

- وگوره اکرامه، زما نوم مریم نه بلکې (زينت) ده، او هيله کوم ته له مانه په دې مه خفه کېږه، تاته معلومه ده چې اوس وخت ډېر خراب دی، او داسې د زړه مينه کوونکي اشخاص ډېر کم او په سختۍ پيدا کېږي، نو ځکه ما داسې وکړل.

اکرام ورته وویل خو زه به څنگه په تا باور وکړم، تاخو زما ټولې هیلې مړې کړې، زه دې مړ کړم، ستا لپاره زما احساس ختم شو، تاخو لماره ډېره لویه دوکه وکړه، زینت ورته وویل وگوره گرانه! دا دوکه نده، ته زما خوښ یې، زه له تاسره مینه کوم، دزړه مینه درسره کوم، ماله نورو خلکوسره هم خبرې کړي دي خو قسم کوم، چې یوه ته مې هم دمینې او یاساعت تېرولو په نیت زنگ ندی وهلی اونه مې هم دا چانس چاته ورکړی دی، ما دلته ډېرو راډیوگانوته په بېلابېلو پرگرانو نوکې زنگونه وهلي او له چلونکوسره یې ما خبرې کړي، خو هغه خبرې تنها په پروگرام کې د سندري غوښتنې، او یاهم کوم فرمایش پورې محدود دی، که باور نه کوي کومې خبرې چې ما له راډیوگانو سره کړي دي ټولې راسره ثبت دي، که غواړې زه یې په تا داوردلو کې کومه ستونزه نلرم، هر وخت چې وايې زه آماده یې چې تاته یې واوړوم، خو داسې هېڅ نشته چې ستا زړه دې په ما غل شي.

اکرام هم ورته وویل سمه ده زه غواړم ستا ټولې خبرې واوړم کومې چې تاپه راډیو کې له هلکانو سره کړي دي او څه دې ویلي دي، نجلی ورسره ومنله، سمه ده وایه د چاپه لاس یې درته واستوم او ځای راته وښایه، اکرام ورته وویل سمه ده زه بیا درته وایم.

هلک له ځان سره کرل رېبل پیل کړل، ښه نو اوس څه وکړم، په دې جلی بیا هم باور وکړم؟

په همدې کې وو چې مبابیل ته یې زنگ راغی، نه یې اوکې کاوه، زړه یې نه کېده چې خبرې ورسره وکړي، شمېره نابنده وه، بنده شوه، بیایې یې زنگ وواکه ده هم اوکې کړ، د یوه نړیوال ټلوېزیوني چینل په سهارنۍ خپرونه کې چې په ژوندۍ بڼه نشرېده، اکرام ته د گډون بلنه ورکړه شوه، دخپرونې د پردیو سرلخوا موضوع روښانه شوه، چې سبا به پرې خبرې کوي، اکرام هم دورتللو ژمنه وکړه.

دشپې لخوا یې زینت ته ټېلېفون وکړ، خو دهغې شمېره بنده وه، مجبور شو چې پیغام ورته پرېږدي، په پیغام کې یې ورته ولیکل:

- سلام یو خوستا شمېره په دې ورځو کې ډېره بنده وي، خیر په هر حال، که غواړي چې ما ووينې نو سبا سهار له اوونیمو بجو تر اتو پورې (S) ټلوېزیون خپرونه وگوره، ددې په خاطر مې درته وویل چې بیابه رانه گیله کوي چې یوځل خوبه دې خبره کړې وم، دادی ماخپل مسؤولیت ادا کړ.

سبا چې زینت له خوبه پاڅېدلې وه، خپل موبایل یې کتلی و، گوري چې خاموش دی، ژر یې خلاص کړی و، دا اکرام پیغام یې ولوست، چې اوونیمې بجې په ټلوېزیون کې مېلمه دی.

اکرام خپرونې ته دتللو آماده گي نیوله چې موبایل ته یې زنگ راغی، بې له کتلو یې اوکې کړ.

بلې بلې!

سهار پخیر ته مېلمه یې که ټوکې کوي؟
 نه ټوکې نه کوم رښتیا وایم اوس روان یم.
 ښه سمه ده زه له همدا اوس نه (S) چینل نیسم.
 ریمون ته په خپله ولکه کې اخلم.

زینت ډېره خوشحاله برېښېده، ځکه هغې نن خپل معشوق دلومړي
 ځل لپاره دتې وي په شیشه لیده، دهغې زړه یې واره ټوپونه وهل،
 هغې کوټه کې ناسته وه، چې دې به پکې هروخت مطالعه کوله، خو په
 دې کوټه کې تې وي هم شته.

کله چې اوونیمي بجې شوې، دخپروني کوربه دخپروني دا برخه
 ، موضوع او مېلمه معرفي کړل، دزینت دواړه سترگې دتې وي پر
 سکرین نښتې وې چې اکرام پکې رانښکاره شو، دکوربه لخوا ورته ښه
 راغلاست وویل شو، ده هم په خپل وار سره له کوربه او لیدونکیو سره
 سهار پخیر وکړ، زیاته یې کړه، خپل سلامونه تاسو ته، دټلوېزیون
 لیدونکیو او په خاصه توګه هغو لیدونکیو ته چې همدا اوس زموږ
 خپرونه ګوري وړاندې کوم.

په زینت نودې خبرې داسې اغېزه وکړه لکه یواځې او یواځې یې چې
 همدا یاده کړې وي، له ډېرې خوښۍ یې یو ځل له ټلوېزیون نه غږه را
 چاپېره کړه، اکرام یې په ټلوېزیون کې دننه خوځوځله ښکل کړ، کله

چې خپرونه خلاصه شوه، بهرون ته راووت، فون يې روښانه کړ، له روښانه کېدو سره دزینت زنگ راغی، سلام کلام نه وروسته يې ورته وویل ماشاء الله گرانه ماویل که ته، یواځې په موبایل کې دومره زړور او با جرئته يې، ته خو په تلوېزيون کې هم دبلبل پشان غږېدې.

اکرام ورته وویل بس کړه بس اوس مې ډېر صفتونه مه کوه، داراته ووايه چې زماله بدرنگې قواري خوونه وېرېدې؟

نه غلی شه اکرامه! ولې به بدرنگه يې، انسان هېڅکله هم نشي بدرنگه کېدای او بيا زما د زړه دنيا خو ډېره دليدو وړ او ښکلې ده، پوی شوې؟ اوبل دا چې ته خو په بين المللي سطحه سلکت (انتخاب) يې.

خوای! کله چې تانه دخپرونې کوربه پوښتنه وکړه چې مينه دې کړې؟ تا ورته وویل هو.

هغه ويل چا سره دې مينه کړې؟

تانو ولې زه ونه ښودلم؟

اکرام ورته وویل غلی شه لېونې هلته څوک داسې نه وايي.

دزینت خودخپل معشوق دليدو نسبي ارمان پوره شو، مگر داکرام زړه خو هماغه شان دزینت دليدو لپاره تړی وو، چې کله به دا گل په سترگو وويني، ددې تلوسې ترڅنگ په هغې د بې باوري فضا هم يوڅه ځواکمنه وه.

بله ورځ زینت د بنوونځي په کتابخانه کې له خپلې یوې ټولگي والې سره د کتابونو په لیدو بوخته وه، چې ټولگي والې یې وویل:

او هووو!! زینت څومره په زړه پورې کتاب مې پیدا کړ، ډېرې بڼې کیسې دې پکې، ای ته پوهېږې د کیسو عنوانونه یې ډېر جالب دي.

زینت چې تر دې دمه بلې الماری کې د کتابونو په کتلو بوخته وه، له هغې یې پوښتنه وکړه، څنگه کتاب دی نوم یې څه دی او لیکوال یې څوک دی؟

هغې ورته وویل لیکوال یې اکرام دی او... دلته زینت دهغې خبره ونيوله، څه اکرام؟؟!!؟

ملگرې یې په هیجاني ډول وویل هو ولې؟

همداسې ته راکړه چې زه یې هم گورم.

هغې کتاب ورکړ مخ اوخته یې وکوت د کتاب پر شا د اکرام یو عکس او ژوند لیک کښل شوی وو، زینت هېڅ باور نشو کولای، خپلې ټولگي والې ته یې وویل دا کتاب خونن زه له ځان سره وړم، همداسې یې وکړل، کتاب یې ځان سره کورته یوړ، یوڅه یې لوستی وو چې اکرام ته یې د شپې لخوا زنگ وواځه، هغه چې اوکې کړ.

- بڼه بڼه نو ستا کتاب هم چاپ شوی دی، اوتا ماته هېڅ هم تر اوسه ندي ویلي؟

تالمانه دو مره لویه خبره پته کړپوه، اوس باید جریمه ورکړي.
 - ښه سمه ده جریمه درکوم خو،،،،، حیران و چې په جریمه کې څه
 ورکړي، ځکه اکرام لپاره اوس اعتماد کول پر سخت وو، حیران وو
 چې څنگه شي ته غاړه کېږدي چې له زښت څخه دده گټه پکې ډېره وي

بلاخره یې پرېکړه وکړه او په ټیلیفون کې یې ترڅلوېښت دقیقو خبرو
 وروسته ورته وویل چې داخل جلال اباد ته درشم غواړم تاهم وگورم.
 نجلی ټکنی شوه څنگه به درسره وگورم، تاته خو دپښتنو رسمونه
 معلوم دي چې څومره سخت دي، زه هېڅکله یواځې له کوره نه يم
 وتلې، دولس کاله ښوونځی مې په داسې حال کې ویلی چې پلار مې
 راته ډرېور نیولی وو، سهار به یې له کوره په موټر کې کېښولو
 ، دمکتب دروازه کې به یې ښکته کړو او غرمه به یې له مکتب څخه
 راپورته او په کور کې ښکته کړو، همداسې نور وځایونو ته هم کله تنها
 نه يم تللې حتماً مې خور یا وربندارگانې راسره وي، نو اوس ته ووايه
 چې زه څنگه له تاسره وگورم؟ داسې نه چې زه نه غواړم تاوینم، بلکې
 کولی نشم، هره شېبه مې ستا لیدوته زړه کېږي، خوڅه وکړم چې
 وخت، حالات دې رانه لرې ساتي.

اکرام ورته وویل ، هغه زمانه بلکې ستا مشکل دی، زه یواځې دومره پوهېږم چې داځل باید له تاسره وگورم، هرڅنگه چې وي. دجلۍ ژبه غوږ له شوه.

هغه نو خخخ څنگه به شي؟

اکرامه ! ته خوماته داسې سخت سخت شرطونه وړاندې کوي چې دپوره کولو توان یې زه په دې کمزوري زړه کې نه وینم.

اکرام ورته وویل زه نه پوهېږم بس خلاصه مې کړه درته پوهه شوي؟

دهغې اواز بند شو، ده ورباندې څو نارې وکړې.

زینت ! هلو اورې زینت !؟ خوله هغې خوا ځواب نه راته شو چې خبرې ترې هېرې شوي.

بڼه نو اوس دخدای پامان زه هم کار لرم بیابا خبرې وکړو.

شل پنځه ویشت دقیقې وروسته زینت بیا زنگ وواکه، په دې خاطر چې اکرام له خپلې کړې خبرې وگرځوي.

- گوره اکرامه ! هیله کوم ته داسې مه وایه زه به له ډېرو تشویشونو مړه شم، ته ولې له ماڅخه دهغه مضمون، ازموینه اخلي چې مایې لا پانه هم نده بېرته کړې؟

اکرام ورغبرگه کړه، گرانې ژوند ټول امتحان دی، اویواځې دازموینې لپاره باید درس ونه وایو.

زینت ویل خو، اکرام بی خبره قطع کره.

- خومو نشته، که نورې خبرې لرې مهرباني وکره او که نه وي نو زما د درتلو انتظار کوه، انشاء الله په راتلونکې اوونۍ کې درځم.

اوففف اکرامه! ولې مې زړه چوې؟

د فون د قطع کولو په وخت کې اکرام ته وریاد شول چې نن خومې قرض هم ترې وانه خيست.

له ډېره وخت راهيسې دادهغې دنده وه چې دخدای پامانۍ په وخت کې به هره ورځ اکرام ته ۳ ځلي I love you اويي.

ژر بې پرې او از وکر: زما قرض خورا کره.

- نشته، نن بې هېڅ نه درکوم ته ماته څه ډول خبرې کوي.

- وگوره هغه خبرې نودې پورې څه اړه لري، ووايه ژر کوه که بې ونه وايي نوبيا کار خوند نه راکوي او ټوله ورځ درته مزاحمت کوم.

زینت وویل نن مې زړه ډېر خفه دی، نه شم ویلي.

خو اکرام جدي و، بس چې وه بې نه وايې زه هم موبایل نه بندوم او خبرې هم نه درسره کوم.

- يو خوته څومره شله بې اکرامه!

- بنه هه I love you, I love you, I love you امور شوې؟

- او هو نو دومره چالاکه؟

- بس هو!

فون یې بند کړ، اکرام له ځان سره وخنډل، دهغې دې نازونو به دېر خوند ورکاوه.

دا اوونۍ هم تېره شوه، د اکرام د تللو وخت را ورسېد، خوله هماغې ورځې یې زینت سره خبرې ډېرې نه کېدې، شاید دلیل یې هم همدا وو چې اکرام ورته د لیدو شرط ایښی وو، نو ځکه به یې ډېر کله خبرو ته زړه نه ښه کاوه، که ده به ورته فون وکړ ډېرې بهانې به یې کولې، کله به یې مېلمانه یادول او که بله یې ویل ناروغه یم، هغه هم د مسج له ليارې.

ماسپښین اکرام د کور په لور وخوځېد، دهغوی کورته له کابل څخه زیات او کم ۱۵۰ کیلومتره لاره وه، د شپې ناوخته کورته ورسېد، سبا ورځ یې له کورنۍ او ځینو دوستانو سره تېره کړه، په دې ورځ یې هېڅ زنگ ورته ونه واهه د شپې یې غوښتل خبرې ورسره وکړ خو مېلمانه راغلل، تر ناوخته اکرام له هغوی سره ناست و، له زینت سره یې خبرې ونه شوې.

شپه تېره شوه سهار یې ورته فون وکړ شمېره یې بنده وه، خو خوځله یې ډایل کړه خو هماغه یو ځواب یې ترلاسه کاوه.

- کومه شمېره چې تاسو غواړئ اړیکه ورسره ټینګه کړئ، له ساحې
خنځه وتلې او یا ګل دی.

ډېر په قهر شو.

- ښه نوت ته اوس دې جلی ته وګوره چې ماسره داسې دوکې کوي، زما
خو له اول نه په دې زړه غل و، خیر زه هم ورته نه یم معلوم، تراوسه دې
زما مینه لېدلې وه، قهر یې ندی لیدلی، زه به هم ورسره پوه شم، یو ځل
زه له دې سره خبرې وکړم، دا اوس دومره لویه ښځه شوه چې موبایل
بندوي.

له ډېرې غوسې ورته کور خوند نه ورکاوه، دا ورځ یې هم په کور کې
تېره شوه، بېرون ته هم ونه ووت، په سبایې بېرته دوظیفې په لور
وځوځېد.

کابل ته چې ورسېد، مسج ورته راغی، چې خلاص یې کړ، لیکلې وو:
اکرام جان! زه پوهېږم چې ته به ماته ډېر زیات غوسه یې اوته په حقه
یې، ځکه داد دوه زړونو خبره وه، او زړونه په اعتماد سره لاسته
راتلای شي، خو قسم کوم چې زما حالات ماته ددې اجازه نه راکوي، زه
یوه لحظه هم یواځې له کوره بیرون نه شم وتلای، ګرانه! تاته زما پلار
او وروڼه معلوم ندی، زما دې ستا په مینه قسم وي په هماغه شېبه مې
وژنې.

ته پوهېږي! ستالپاره ما دادرې شپې خوب ندی، کړی، ستا پرکتاب
ستا لگېدلی انځور مې په خپلو اوبنکو خوڅو څله ووينځه، هغه هم
رانه خفه وو د تېرپشان يې راسره خبرې نه کولې، خوته ووايه جانه چې
ماڅه کړي وای؟

دا کرام غوصه نوره هم زیاته شوه، هېڅ ځواب يې ورنکړ.

له ځان سره يې وويل دا اوس غواړي چې په دې ماوغولوي زه ورته
ماشوم بنکارم، خبره نده چې اکرام ددې پشان نجونې ترسیندپورې
تړې بيایي هلته اوبه هم ورته بنسبي خو بېرته يې په وچو شونډو
راولي، خیرزه به ستا خوښ شم.

بل مسج يې هم ورته را واستوه، هیله کوم اکرام! ماته یوزنگ ووهه
،زه جرئت نه شم کولای، غواړم خبرې درسره وکړم.

بيایي هم ځواب ورنکړ، په غوصه کې وو ويل يې هسې نه داسې څه
يې له خولې ووځي چې په اينده ژوند يې بده اغېزه وکړي.

اخر يې چې تنگ کړ، ده هم په پیغام کې ورته وليکل.

زه مصروف یم.

خوهغه نه قراره کېده، همداسې مسجونه يې استول، هیله کوم هیله
کوم.

اوف اکرامه ! ته ولې نه پوهېږې زما موبایل کې کارت نشته، کنه ستاپشان کنجوسه نه یم، اوس ماشومان هم نشته چې دوکان ته یې ولېږم او کارت راته راوړي، زنگ راته ووهه، دقیقې دې شمار کړه، چې هرڅو شوې، پیسې یې واخله او یابه دې کله په کارت په دې دمخ وولم.

سبایي په دفتر کې جلسه وه، اکرام گډون والوته خبرې کولې، ټولوته یې وویل هیله کوم، موبایلوته مو د جلسې تر پایه خاموش کړئ، چې دخبروپه منځ کې ټولوته مزاحمت کوي، په همدې وخت کې دا کرام جبب کې دموبایل اواز پورته شو، ډېره بده اغېزه یې ورباندې وکړه، هېڅ یې ونه کاته چې دچاشمېره، همداسې یې په ډېره غوسه سره تڼي زور ونيوله ترڅو موبایل بند شو.

بخښنه یې وغوښته او په خبرو یې پیل وکړ، کله چې جلسه خلاصه شوه، فون یې روښانه کړ، ډېر زنگونه ورته راغلي وو چې تر نیمايي زیات یې دزینت ول، مسجونه یې هم ډېر استولي وو.

اکرام ورته زنگ وواکه، له اوکې کولوسره زینت ورته وویل:

قاضي صیب خدای مې دې ستاله فیصلو وساتي، داته څه کوي، زما خودې نور زړه وچوه، همداسې څوک کوي؟

اکرام ورغبرگه کړه، نه! داسې څوک کوي لکه تاچې وکړل.

- ای اکرامه! هیله کوم، داسې مه وایه ته اوس هم راته غوصه یې؟
گوره تاته خو ما اول کې ویلي چې زه ستاله غوسې ډېره وپېرېم، خیر
دی، دغوسې مود کې خبرې مه راسره کوه، کنه ته به راته خبرې کوي
اوزه به له وېرې مړه یم.

نه زینت تا زه ډېر زیات خفه کړی یم، زه به هېڅکله تاونه بڅنم، ته
پوهېږې، زما ډېرې هیلې دې تر خاورولاندې کړې او په تا زه تر اوسه
هم پوره باور نه شم کولای.

ای لېونیه! بس کړه کنه! ته ولې نه پوهېږې؟

ایا ستا دا اخر ځل راتگ شو، کورته اونوبیا هېڅکله هم نه راځي؟
دزینت په دې خبره کې ورته ډېرې هیلې وځلېدې، ځان یې غلی کړ،
موبایل یې ښه غوږ ته نږدې کړ، ته صبر چې نور څه وایي.

ته ساده کېږه مه، خدای پاک مهربان دی، هرڅه به سم شي، زه
خوستاپه مینه مړه یم، ددنيا هېڅ قدرت هم زما مخه نشي نیولای،
هغه دې نه دي اورېدلي چې عاشق روند وي؟

خو گوره ته ډېر تلوار مه کوه، په دې کې به مو خیر وي، نن د زینت
خبرې دتېرو شویوهرې ورځې نه مخالفې وې، سم لکه نن یې چې همدا
درس ویلی وي، داسې خوږې خبرې یې ورته کولې چې دی یې له
ځان سره واخست.

خونناخاپه یې فکر بدل شو، هلکه اکرامه دا جلی. خوبه هسې ستا
دخوشحاله کولو او غولولو لپاره داسې خبرې نه کوي؟

زه خو وایم چې دې به له ځان سره فکر کړی وي چې راشه چل ورباندې
وکړه خدای خبر دی چې دی به بیا کله کورته راځي تمه وکړه، چې
راشي بیا به کوم چل ورسره وکړي.

- نه نه زه یې نه منم ته اوس غواړې هسې ما خوشحاله کړې، هغه دې
ندي اور بدلې؟

لمونځ چې قضا شي بیا اداسي

نه ادا کړې قضا شوي دیدنونه

- وگوره اکرامه ته ولې داسې وایې، هېڅکله په ژوند کې ناهیلی کېږه
مه چې گناه لري، زما په دې ژوند کې نور څوک دي، ته خوزما لومړی
او وروستی. مینه یې نوزه څنگه له تاسره داسې کولای شم، او گوره
بیا داسې ونه وایې بڼه!

چې درنه خفه کېږم، زه دهغو نجونو له جملې څخه نه یم چې ټولې له
چل او چل بازی نه ډکې وي، هلکانوته دوکې ورکوي ایا تاته زه په
دومره وخت کې معلومه نشوم؟

کله کله خوراته وایې چې زه انسان په پنځو دقیقو کې پېژنم.

دوه درې اوونۍ همداسې تېرې شوې، اکرام ته بياڅه کار د دفتر لخوا پيدا شو او بايد جلال اباد ته تللی وای دوه ورځو کې بايد خپل کار خلاص کړي او بېرته مرکز ته راشي.

په دفتر کې يې څه بهانې وکړې او يوه ورځ يې نور هم ورباندې زياته ومنله، همداچې دفتر نه ووت، له خپلې کورنۍ څخه يې هم مخکې زينت ته زنگ وواوه.

- جلی! زه جلال اباد ته در روان یم، گوره که داخلي دې راته بهانه وکړه، په هماغه شېبه دې نمبر ډېلېټ کوم، جلی هکه پکه شوه، چې داڅه اوري.

بنه سمه ده جان! ځان به درنه څار کړم خوتادې الله راولي، اکرام په زړه دخونۍ ساړه ننوتل، هېڅ پوی نه شو چې جلال اباد ته څنگه ورسېده.

هلته له رسېدو سره يې بيا زنگ ورته وواوه، خورته يې وويل زه دلته کار لرم اول بايد کارونه خلاص کړم، زه اوته به دريمه ورځ گورو، ته دې پلان جوړ کړه.

زينت ورته وويل بنه نو کوم ځای کې څه وخت او څنگه گورو؟

ده ورته وويل وخت او ځای ته وټاکه، هرځای چې تاته اسانه بنکاري، په شوخی يې ورته وويل زه خوستاسو کورته هم درتللی شم.

غلی شه اکرامه! زه دې لکه چې ژوندی نه ییمه خوښه چې دلته راځي.
بیایي ورسره شوخي وکړه:

- دزړه سره اورېدلي مې دي چې د خپلې معشوقې د وروڼو او پلار له
لاسه وهل خوړل ډېر خوند کوي، نو پرېږده چې دا خوند خود اول ځل
لپاره وڅکم.

دواړو وخنډل، زینت وویل وگوره شوخک ته.

ښه ووايه چې چېرې زما دابدرنګه قواره گوري؟

خومادرته وویل چې هرځای تاته اسانه وي.

نه ته یې ووايه.

ښه سمه ده بیا به زما دملګري په دفتر کې سره وگورو.

څه؟ ستادملګري په دفتر کې! هغه به څه وایي؟

ولې څه به وایي ته بېغمه شه، هېڅ به نه وایي زه ورباندې پوره باور
لرم.

که هغه درنه زما په اړه پوښتنه وکړي چې داڅوک ده نوته به ورته څه
وايي؟

ته غم مکوه هغه له مانه دومره پوښتنې نه کوي، اوکه ویې هم کړي نو
بیا ماته دخبرو هنر یاد دی، ورته وایم چې دا مې همکاره ده اولته

د خپلو دوستانو کره راغلي ده ماورڅخه هيله وکړه چې يو ځل راسره وگوري.

سمه ده څنگه چې ته وايي خو ماته دعا کوه چې په بهانه جوړولو کې دلومړي ځل لپاره بريالی شم، اوله کوره هم دداسې يو چا د ليدو لپاره ورشم، چې يواځې د زړه رشته مې ورسره شته، او د لسگونو کليو متره لرې واټن څخه يواځې ما ليدلی دی.

په دې ورځ اکرام ځينې کارونه وکړل، خپل کورته ولاړ لس بجې وې چې له دفتر نه يې ورته رنگ ووهه.

هلکه اکرامه ته د يوه رسمي سفر لپاره د دفتر لخوا سلکت (انتخاب) شوی يې او بايد ترکيې ته ولاړ شي سهار چې څومره وخته کېږي ځان راوړسوه، ترڅو دلته د پاسپورټ او ويزې کارونه خلاص کړي چې يواځې درې ورځې لري.

له ځان سره په غوصه شو، خدای دې بېخ د دفتر هم وباسي او د ترکيې هم.

په تندر يې وهم خو کوم بل څوک به يې انتخاب کړي وای کنه، ايا په دې دفتر کې يواځې همدا زه يم چې نښکته مې هم ځغلوې او بره هم؟

دزینت دلیدو لپاره یې غوښتل دفتر ته زنگ ووهي او ورته ووايي چې
زه نه ځمه کوم بل څوک وټاکئ بیایې ویل خو په بل چا به دومره اعتماد
نلري کنه.

حیران پاتې وو، چې داڅه وشول، جلال اباد ته ناڅاپي راتگ، دلته
کارونه په بېره کول، له زینت سره دملاقات ژمنه، ترکیبې ته
تلل، اکرامه! دا خوب دی که حقیقت؟

په کور کې یې هېڅ ونه ویل سهار چې لمانځه ته پورته شو، کورنۍ ته
یې وویل چې دی باید بېرته ولاړ شي، د شپې یې ورته فون کړی
وو، او امکان لري چې دوه ورځې ورسته ترکیبې ته سفر ولري.

هغوی هم ټول حیران شول، دا ته څه وایې!؟

خو قناعت یې ورکړ، سړک ته ورښکته شو، د دوی منطقه داسې ځای
دی چې دکابل جلال اباد عمومي سړک یې په منځ کې تېر شوی دی
اوبل دا چې د دوی کور له سړک څخه نژدې درې سوه متره فاصله کې و.
اکرام چې سړک ته راووت نو دریم موټر ورته ودرېده، دکرایې خبره
یې ورسره وکړه او وروخت.

هغه عادت درلود، چې هر سهار له لمانځه ورسته به ویده کېده، که څه
هم ښه عادت یې نه وو، خو بیا هم اوس همداسې اموخته شوی وو، نو
دموټر د څلور پنځه کیلومتره مزل وروسته خوب وړی و.

همدا چې خوب وړی وو، نوپه خوب کې له زینت سره یوې رنگینې او سرسبزه نړۍ ته د سیل او چکر په نیت ورننوت، کوم ډول انځور یې چې دهغې لپاره په ذهن کې جوړ کړی وو نو هماغه انجلۍ یې له لاسه نیولې او په شریکه یې یوه بڼکلې سندر د نړیو روانو او بو په منځ کې زمزمه کوله، شاوخوا شنې لورې او پانورې ونې ولاړې وې، له هرې خوا معطره او خوشگواره هوا راتلله، ده به په زینت او زینت به په ده اوبه شیندلې، هغه هم حیران وو چې داځای دلته له کومه شو، له ځان سره یې ویل چې داخو افغانستان ندی، نویا دابه کوم هېواد وي او دلته زینت له کومه شوه؟

ځان یې ډېرې نېکبخته احساسوه، له هغې سره یې په دې نوې نړۍ کې دمینې او خلوت کیسې کولې، کله چې به یې ډېره شوخي ورسره وکړه زینت به لاس ترې خوشې کړ، منډه به یې کړه بېرته به یې په ناز او کرشمو د اکرام په طرف نازک قدمونه واخستل رابه غلله مخې ته به یې کېناستله او ورته به یې ویل؟

-ای ته ولې ما هره ورځ دلته نه راوړې؟

زما خو په کور کې زړه ډېر تنگ شوی دی، هله ژر کوه ژمنه راسره وکړه چې نوره به مې هر وخت راوړې، دلاس پرک هم وکړه.

اکرام دمینې په سمندر کې دومره عمق ته بڼکته شوی وو چې ورڅخه راوتل یې ډېر اسان نه ول، دزینت بڼکلې او حسین رځسار داسې په

خپلو جلووکې له ځان سره جذب کړی وو چې خبرې، بې ورنه هېرې
کړې وې، زینت ورته خبرې کولې خوده یې یواځې مخ او سترگوته
کتل.

اخر یې سر ورته په زنگون کېښود.

ښه نو اوس څومره راته گوري بس دی کنه خبرې راسره وکړه.

خواکرام بیا هم دهغې خبرې نه اورېدې، دومره مصروف ولکه څوک
چې دېر یو جالب او دلیدو وړ فلم دټلوېزیون په پرده گوري او
دلوبغاړو حرکات څاري همداسې یې په مخ کې ورک وو، زینت ته الله
پاک یوبل ډول جوړښت ورکړی و.

دېروخت وروسته یې لاس اوچت کړ او ډاکرام په مخ یې کېښود، په
مینه ناک انداز یې ورته وویل:

اکرامه!

ته ولې لاسره خبرې نه کوي؟

هغه بیا هم هماغه حالت کې و، چې زینت ورته جرک ورکړ.

اکرامه!!!!!!

اکرام لکه وېرېدلې چې وي ژر یې په مخ لاس راکاږه، او دهغې په
وښتانونیې لاس کش کړ، گراني خبرې درسره کوم، ته خو لږ صبر وکړه
چې زه خودرته په کتلو موړ شم، بیا به ویل هم وکړم خو ته ولې داسې

یو ناخاپه په ماباندې غږ کوي ودي وپرولم، له دې سره زینت دمستی
اسپې پشان شنې وکړه او له خندا یې ټول ځان رپېده اکرام یې په سینه
کې په سوک وواهه، ورته ویې ویل:

نوزه څه خبره وم چې ته دومره ډارن یې، له دې سره دواړو بیا بڼه زیات
وخنډل اکرام بیا دهغې سترگوته کتل ورته ویې ویل:
زینت! ته په واقعیت سره ډېره بڼکلی یې.

زینت له خوږې موسکا سره پوزه مونجه کړه په غرور یې وویل:

کاش چې زه همدومره بڼکلی خو وای.

اکرام ورته وویل:

- لپونۍ ته څه خبره یې زه خو وایم چې هسې خلک وایې چې په نړۍ
کې تر یوسف (ع) نور څوک ډېر بڼایسته نه شته.

خوزه بیا وایم چې په نړۍ کې به تر تا بل څوک بڼکلی نه وي، ته دنړۍ
دټولو بڼکلیو سرداره یې.

- غلی شه اکرامه، اوس ریشخندمه راباندې کوه.

دهغې له دې خبرې سره یې لاسونه ترې چاپېرکړل، دومره ټینګه یې
ونیوله چې رپ یې هم نشو ورنه خوړلی، په سترگو یې ورته لاس
کېښود او په شونډو یې خوله وربڼکته کړه، زینت، ورپرېدېده، دهغه
تر ورغوي لاندې یې سترګې سره وزبېښلې، خو داکرام ممانعت یې

ونکې، همدا چې شونډې يې دهغې له نازکو شونډو سره ولگېدې يو
وېروونکي درزي يې دميني په نړۍ قيامت برپاکړ.

رنگينه دنيا، بنکلې نظارې، په بنکليواو نازکو لباسونو کې تنکۍ
زينت داهرڅه يې ورڅخه واخستل.

نور نواکرام پوی شوی نه دی، چې څه وشول او په کوم ځای کې دی.

له دې وروسته نو يوې بلې نړۍ ته ور داخل شو، چې هلته په رښتيا يو
قيامت وو، دمخلوقاتو هېڅ اندازه نه کېده، جنت او دوزخ دواړه ورته
بنکاره کېدل، رښتيا هم ټول خلک له ډېره هيښته ترستوني په خولو کې
دوب ول، ديوه هم په ځان کې لباسونه نه ول، خو يوه هم دبل شرمگاه
ته نه کتل، په دې نړۍ کې، داسې ځورونکي حالت سره اکرام مخ
شو، چې خوڅوځله يې مړ او بېرته ژوندی کړ.

خو کله هم اکرام سره د حساب کتاب کولو نوبت ورغی، دی لکه دنورو
لايتناهي مخلوقاتو په څېر له هيښته په زړه چاودون کې ولاړ وو، چې
اوس به يې نوبت راځي، اوس به راځي خو هغه وخت هېڅ راغی، په
دومره مخلوقاتو کې اکرام ډېر ناهیلی وو او بايد همدا سې واي، ځکه
چې هلته ځان په ځان سودا ده، ورور دورور له پېژنگلوی څخه انکار
کوي او پلار دځوی، خوڅوځله يې د تېښتې هڅه وکړه، منډې به يې
واخستې، خوکه هرڅومره مزل به يې وکړ، بيا به هم دحشر له ميدان
څخه نه شو وتلی، منډو، ترړو او هلو ځلويې هېڅ ځای نه نيوه.

یو وخت داهرڅه په اتومات ډول بدل شول، فکر کېږي چې اکرام به سترگې غړولي وي، خولا هم مطمئن نه وو، بیا ورته ټوله ننداره خوب بنکاره شوه، خوځله یې هڅه وکړه چې سترگې پرانيزي خو ناکام به شو، خوبیا یې هم خپل کونښن جاري ساته، داخل یې سترگې ترڅو ثانیو پورې غړولي ونيولي، خوبیا یو بل حالت ته ورغی.

یو وخت اکرام له خپلو څو ملگرو سره د جمعې په ورځ د چکر په نیت له دفتر څخه ووت، ملگري یې له ننګرهار څخه راغلي ژورنالېستان ول، دوی غوښتل ښه ډېرسیلونه وکړي نو ځکه پلي گرځېدل، یو وخت په ډېره ګڼه ګوڼه کې اکرام دیوه کوڅه ډب سپي بنکار شو، دملگرو له جملې یې یوه منډه کړه ترڅو هغه بدبخته سپي ته هم زیان ور واړوي، خو بریالی نه شو او سپي پښې سپکې کړې.

اکرام اوس هم هماغه حالت سره مخ شوی وو، خو کله چې سپي ورپسې منډه کړه، اکرام یواوچت خېز وواهه، له بېهوښۍ راووت، گوري چې دی په چپرکت کې پروت اوله ده کشر ورور یې ساحل ورته ترڅنګ ولاړ دی، په یوه نااشنا ځای کې له نويو حالاتو سره تم دی.

داکرام له سترگو غړولو سره ساحل له ډېرې خوشحالی په داسې حال کې په مور او ازو کړ چې ژړا او خندا یې له ستوني مکس راووتل. مورجانې! مورجانې! اکرام په هوښ راغی.

اکرام په فکر کې شو، څه؟!

په هوبن راغی؟

څوک په هوبن راغی؟

زه خوله زینت سره وم.

ای! زینت څه شوه؟

بېرته په فکر کې شو، داڅنگه کېدای شي د هغې بڼکلي اورنگینې نړۍ څخه وتل، د قیامت ورځ لیدل، په هوبن راتلل، عجیبه ده دا هرڅه لاشه معنی لري؟

اکرام په همدې فکرونو کې وو سړیې یوې او بلې خواته گرځاوه چې مور یې ځان ورباندې ور وغورځاوه، شکر هزاربار شکر، خدایه تانه ډېره مننه، چې ځوی دې راته بېرته را ژوندی کړي، زما خو هېڅ تمه ورته نه وه، چې بیابانه ورته ووايم ځویه! ای پاکه ربه ستا ډېر شکر ادا کوم.

مور یې ډېر بد حال کاوه، خو پلار یې چې خپله هم سلگیو نیولی وو او هډکیو وار نه ورکاوه، هغه یې ونيوله اودا کرام ترڅنگ یې کېنوله، ورته یې وویل:

دا نور ناروغان په عذاب کېږي، ډېره په اوچت اواز غږېدا ورته بڼه نده، بس د خدای پاک شکر یه ادا کړه چې زموږ ځوی یې بېرته زموږ په

شلبدلې ځولۍ کې راته واچوه، په دې وخت کې یې پلار ډېر سخت وژړل له اطاقه بهر ووت، ترڅو یې یوځل بیا مېرمنه چيغې پیل نکړي. کله چې ډاکرام مور یوڅه غلې شوه اوساحل له دې ځایه بهرون ووبسته، پلار یې ورغاړې وت، او ښه ډېر یې ورته وژل، دومره یې وژړل چې بې هوښه شو، ځواکرام داهرڅه یو خیال لیده، هرڅه ورته بېخي بدل بدل ښکارېدل، نه ژړا ورتلله، نه خندا، خود کورنۍ غړي اودوستان یې لیدل چې چاژړل اوچاڅندل.

اکرام خبرې نه شوی کولای، کله په هوښ اوکله به یې هوښه شو، څو ساعته وروسته یې مورته اواز وکړ.

-مورې! ومورې!

ژر ساحل ورته راغی.

-څه وايي؟

-په ماڅه شوي، ډاکوم ځای دی؟

ساحل وویل، هسې لږ ژوبل شوی یې، انشاء الله اوس ښه یې.

اخواد پخوا یې وکتل نور ناروغان هم په چپرکتونو پراته وو، پوی شو چې دننگرهار عامې روغتیا روغتون دی، ځای یې ځکه وپېژانده، چې څو څو ځله دمخه هم دلته یاله نورو ناروغانو سره اویاهم

په خپله چې ناروغ شوی ونو راغلی و، کله چې یې د اپنډېکس
اپرېشن کړی و هم چې په هوبن راغی همدې واټ کې و.

دهغه دتره یو کوچنی ځوی، چې موټر وهلی و و دلته ورسره څو ورځې
پایواز و، اکرام ځکه له دې ماحول سره ډېر بلد او خلک ورته اشنا
اشنا په نظر ورغلل.

ساحل ته یې وویل:

-زه کاملاً په خبره پوهېږم او ښه یم ته ووايه چې څه شوي؟

هغه ورته وویل، ډېرې خبرې درته ښې نه دي، ډاکټران غوسه کېږي
وايي چې خبرې مه ورسره کوي چې ستونزه ورته پيدا کېږي، دا چې
ته تازه له انستېټزۍ (بې هوبنۍ) نه راوتی یې نو په رښتیا هم باید
ډېرې خبرې ونکړې.

اکرام بیا هم نه منله، یواځې خپله خبره یې تکراروله چې، ووايه څه
شوي، کنه چيغې به ووهم.

اخيږي ساحل مجبور کړ چې هرڅه ورته ووايي.

ورته یې وویل:

ددوشنې په ورځ کله چې ته کابل ته تللي، ستاسو موټر په سروبي
ولسوالۍ کې ټکروکړ، ته او دوه نور نږيې د سروبي ولسوالۍ په

روغتون کې له لومړنيو مرستو وروسته دلته راوړي وي، چې بيا مورتې له روغتون څخه خبر راکړ شو.

- او ه زما خدايه داڅه اورم.

- بڼه نو ته چې وايي مورتې د دوشنبې په ورځ ټکر وکړ، خیر بیانن دڅه شي ورځ ده؟

- نن د جمعې ورځ ده.

- څه د جمعې؟

- هو.

- يعنې زما نن پنځمه ورځ ده دلته؟

- هو.

- بڼه زما مبابيل چېرې دی؟

- ساحل وويل، ستاد چېب بټوه او کارتونه مورتې دلته راکړل شول، خو مبابيل، ستا بیک اونور څه نه ول، بس غم يې مه کوه، مبابيل دې اور واخلي، شکر چې ته بڼه شوې.

- بڼه نو اوس ته بايد آرام وکړې، يوه خبره به هم نه کوې، ځکه بيا ډاکټران مورتې غوسه کوي، ستا سرغټه ضربه خوړلې، که ته ډېرې خبرې وکړې، کېدای شي چې زيان درته ورسوي، نوهڅه وکړه چې

یواځې ارام وکړې، که څه دې غوښتل ماته په اشارې سره وایه، زه پوهېږم هرڅه درته آماده کوم، پوی شوې؟
اکرام له ځان سره وویل:

ډاکټران خو وایي ارام وکړه، خوزما ټول ارام او سکون خودزینت په خبرو کې ده، هغه به څنگه وي، څه به ورباندې داپنځه ورځې تېر شوي وي، داڅه شوي زه خو حیران یم، ایا دا هرڅه به رښتیا وي؟

دا خبره یې له ځان سره پټه وکړه، ترڅو یې ساحل وانه وري ډاکټر راغی، په سیرم کې یې ورته یو امپول گډ او چالان یې کړ، خودقیقې وروسته یې خوب وروست، همداسې ویده شو، خوب کې یې زینت ډېره خفه او مړاوې ولیده، له اکرام څخه یې ډېرې گیلې کولې، حتی تردې چې نه یې غوښتل خبرې ورسره وکړي، هغې ورته ویل:

تازه هېره کړې یم، ستا ټولې وعدې په دروغو وي، تا لماره هېڅ وخت مینه نده کړې، هسې به دې زه غولولم.

اکرام چې څومره سوگندونه ورته وکړل، هېڅ یې راضي نه شوه کړای، په ژړا ژړا ورنه روانه شوه، که یې هرڅه ورپسې چیغې وکړې، مگر ځای یې ونه نیوه، په خوب کې یې ورپسې منډه کړه، چې په دې وخت کې راوینن شو، سربې ډېر شدید درد نیولی وو، ماغزه یې همداسې پر کېدل، اوف اوف یې پیل کړل.

پلاریې ډاکټر او غوښت، هغه سیرم بند کړ، په کنول کې یې درد یوه پیچکاری تېره کړه، خوشبې وروسته یې درد آرام شو.

درد یې چې آرام شو، ساحل ته یې وویل، هلکه ماته یو موبایل او سیمکارت واخله، خو هغه یې خبره رد کړه ویې ویل، نه هېڅکله هم نه ته دخبرو کولو اجازه نلري، ایا خوشبې غلی نه شې پاتې کېدای؟ ته وگوره دانور هم ناروغان دې کنه یواځې ته داسې یې.

یاره دوی خویوهم داسې نه کوي، څه چې ډاکټران ورته وایي دوی هماغه شان کوي.

اکرام په غوسه شو، غلی شه! ماچې څه وویل هماغسې وکړه اوبس، زه غواړم خپلو همکارانوسره خبرې وکړم.

ساحل وویل: ته ولې نه پوهېږې؟

همکاران دې هم تېره ورځ ټول راغلي ول، هغوی خبر شوي دي، کله چې ستا فون دوه ورځې بندو، هغوی زما موبایل ته زنگ وواوه، ما ورته ټول جریان ووايه، ډېر خفه ول، بیا راغلل ته یې ولیدې، بېرته ولاړل.

خو اکرام بیا هم دموبایل غوښتنه کوله، داځل نو هغه هم جدي شو.

ته ولې په خبره نه پوهېږې وایم تاته خبرې کول ښه نه دي، سر دې ډېر شدید ټپي دی آن مغزوته دې صدمه رسېدلې، غلی شه اوکنه نه غلی

کېرې نو ډاکټرته وایم چې دبېهونۍ پیچکاري درته وکړي چې یو ځل آرام شي.

په دې ورځ یې هم مبابیل ورته وانه خست.

سباچې کله د ډاکټرانو د وېزېټ (لیدنو) وخت خلاص شو، بیایې ساحل ته وویل، هلکه ماته موبایل ضرور دی گوره.

پوی شو چې ساحل بیا هم خپله پروڼۍ پرېکړه له ځان سره ساتلې ده، نویې په خپلو خبرو کې سست والی راوست، هیله کوم، ساحله، ته ولې نه پوهېږې، خودومره باید پوی شي چې، موبایل ماته ډېر سکون او آرام راکولی شي.

اخر یې اړ کړ چې ورته وایې خلی، له مور او پلاره یې پټ ورته مبابیل راوړ، ور یې کړ.

کله چې یې ورته مبابیل واخست، اوس ورته دخبرو کولو چانس نه پیدا کېږي، هره شېبه به دوه او درې نفره وسره ولاړ ول، هغه وخت ته په تمه وو چې مریضان یواځې پاتې شي او پایوازان ټول وباسي.

همدا چې ټول ووتل دزینت شمېره یې ډایله کړه، ډېر اوږدو زنگ ورغی، خو ځواب یې ورنکړ، بیا یې ډایل کړ، هغې بې ځواب ورنکړ، پوه شو چې زینت نا پېژانده شمېره نه اوکې کوي، ژر یې ورته مسج ولیکه.

- خُواب راکړه، زینت! زه یم اکرام.

همدا چې زینت دا کرام استول شوی مسج ولوست، فون یې ورته وکړ.

اکرام ژر اوکې کړ.

- بلې گرانې!

- بلې جان خلک همدا سې کوي؟

زینت غوښتل ډېرڅه ووايي خو اکرام یې خبرې قطع کړې، ورته ویې ویل:

اوس ددې خبرو وخت ندی ایا ته زما له اواز نه هم نه پوهېږې چې په ما څه شوي؟

په خبره یې پوهه کړه، چې ډېرې خبرې نه شم کولای، په روغتون کې یم.

- دزینت له خولې یې اختیاره چیغه ووت.

ناااا! هغې اوس داهرڅه هېرکړي و چې په کور کې به څوک ورباندې شک وکړي.

- ولې په تاڅه شوي، ژر ووايه چې زړه مې چوي، او په کوم روغتون کې یې؟

ژر اکرام ورباندې اواز وکړ زینت ځانته متوجه اوسه چې څوک
درباندې پوی نشي.

هغې ویل ژر راته ووايه چې کوم روغتون کې یې کابل کې که جلال
اباد کې؟

اکرام ورته وویل دننگرهار د عامې روغتیا په روغتون کې یم.
زینت وویل: زه همدا اوس درځم.

اکرام ورته وویل، نه نه ته دلته مه راځه، زما ټوله کورنۍ دلته راسره
ده، ستا راتگ دلته بڼه ندی، ستا کورنۍ به هم درباندې شکي
شي، خو زینت اړیکه قطع کړه، اکرام حیران شو چې څه وکړي
، خوزینت ورته پیغام ولیږه پکې لیکلې یې و: زه کور کې څه بهانه
کوم، اوتاته ځان در رسوم، هغه ورته ولیکل:

مه راځه، دابڼه نده چې ته دې دلته راشې.

خوهغې نه منله همداسې را روانه شوې وه، اکرام له ځان سره په
سوچونو کې سرشو ویل یې:

زینت خوپه هره بهانه چې وه له کور راووته اوس به زما څنگ ته
راشي، نوزه به خپلې کورنۍ ته څه وایم چې دانجلۍ څوک ده اوزه
ورسره څه اړیکه لرم.

هغه هم يوه بهانه جوړه کړه، ساحل ته يې وويل چې د زينت په نوم يوه انجلۍ راځي، په ننگرهار کې زموږ د ولايتي دفتر کارکوونکې ده چې راغله رهنمايي ورته وکړه.

نيم ساعت څلوېښت دقيقې به لانه وې تېرې شوې، اکرام د ورباندې اخسته سرنوشت او پېښې په هکله په سوچونو کې دومره ژور ننوتی و چې هېڅ يې هم نه ليدل، ډېر وروسته يې د چپرکت ښي طرف ته وکتل، گوري چې په تور حجاب کې اوږده نرۍ نجلۍ ولاړه وه، له دواړو سترگو يې داوښکوباران او په اکرام کې يې گندلې وې.

په دې وخت کې يې د شاوخوا نور ناروغان دهغه چپرکت ته متوجه وليدل، زينت دومره په مهارت ټول ځان تر سترگو په حجاب کې پېچلی و چې پېژندل يې ډېر سخت ول، خو اکرام ډېره ژر وپېژندله، همدا چې وروپې کتل، زينت سترگې وزبېښلې او په سينه يې را پرېوته، ښه ډېرې ورته وژړل، ډېرې سلگۍ يې ووهلې، خو اواز يې په سينه او ستوني کې پټ ساته، زينت اوس په اطاق کې دادومره خلک نه ليدل.

اکرام هم ډېر وژړل ساحل ورته وويل خورې!

ډېره مه ژاړه، شکر دی اکرام اوس بېخي ښه دی، ډېرې خبرې هم وسره ښې نه دي، خو زينت هېڅ نه غلې کېده ددې خونې ټول ناروغان او پايوازن ورته حيران و، چې داڅه کيسه ده.

دچپرکت خواته یې لاندې په رنگه مرمرو کېناستله اوبنکې یې
تویولې اکرام یې لاس په لاس کې ونيو او ازی یې پرې وکړ.
زینت! ای زینت!

داخلک به څه وایي هیله کوم غلې شه، خو هغې خپله ژړا او سلگۍ نه
شوې کنترول کولای، بنه ډېر یې وژړل، اوبنکې یې وچې کړې
نور یې ورنه په بند بند ستوني پوښتنې پیل کړې.
خو ساحل اکرام ته د ځواب ورکولو وخت ورنکړ، هرڅه یې ورته وویل.
زینت ډېر وخت ورسره ناسته وه.

اکرام ساحل ته وویل، ترڅو چې زینت زما خواته وي هېڅ څوک مه را
پرېږده، ورته وایه ډاکټران څوک نه پرېږدي.
ترډېر ځنډ وروسته یې زینت ته وویل:

ته اوس ولاړه شه، چې کورنۍ به دې درته تشویش کوي.

زینت هم ورسره ومنله، خو هغه پخواني ځماری سترگې او هفت رنگه
دایره وي مخ یې خپل خواص له لاسه ورکړي و، سترگې یې داسې
سرې شوې وي تابه ویل پوره لس شپې یې خوب ندی کړی، په سلگیو
کې یې خدای پاماني وکړه او خپل کورته ولاړه.

اکرام څو ورځې وروسته له روغتون څه خارج شو، خپل کورته ولاړ.

دمياشتني په تېرېدو سره بېرته خپلې دندې ته ولاړ.

يوه ورځ اکرام په بابر بنې کې له خوتنو ملگرو سره ناست وو، چې زينت ورته فون وکړ، خوداچې اکرام دملگرو په مخ کې اودا وخت دخبرو لپاره مناسب ونه گانه نو يې ځواب ورنکړ، فون يې قطع کړ.

هغې څو زنگونه ووهل، اکرام بيا هم ځواب ورنکړ، زينت مسج ورته وليکه، هيله کوم اکرامه! ځواب راکړه، ډېر ضرور کار مې درسره دی.

خو اکرام لازمه نه گڼله، چې په دې وخت کې دې ورسره خبرې وکړي، هغه ويل چې دشپې لخوا به په اطاق کې په بېغمه زړه ورسره بڼې ډېرې خبرې وکړي ويل يې داپونۍ هروخت همدا سې کوي کله چې ځواب ورنکړم، نو بيا سل رنگه بهانې او چلونه کوي، ترڅو ځواب ورکړم.

مازيگر چې کله خپل اطاق ته راغی زنگ يې ورته وواهه، ډېره خفه وه، ويل يې له تانه مې هېڅ داسې تمه نه لرله.

اکرام ورته وويل، خير دی گرانې ملگري راسره وو، خو زينت ډېره خفه وه، اخر اکرام ورته وويل بس چې ته ډېره خفه يې دادی زه درنه

بخښنه غواړم.

-بڼه نو اوس ووايه چې څه خبره وه، خيريت خودی کنه؟

-خاورې په سر خيريت دی.

اکرام پوی شو چې خبره خرابه ده.

- هیله کوم ووايه زما دې تشویش کړې، څه شوي ته خوبه روغه یې

کنه؟ په کور کې هم ټول بڼه دي؟

- هو یو هم بلاندى وهلی.

- بڼه چې ټول بڼه دې نو غم مه کوه هرڅه به سم شي.

زینت په قهر سره وویل، هېڅ هم نه سمېږي اکرامه! ته ولې نه پوهېږي

بېگاته بیا هغوی راځي.

او داخل زه مطمینه یم چې پلار مې دستمال ورکوي، کوم شپږ وارې

راغلل او هرځل یواځې ستا لپاره ما انکار کړی دی.

- ته پوهېږي اکرامه! چې زه یواځې خپلې پښتو نیولې یم، ستونې یې

ژړا ونيوه، خدای دې داپښتوهم په مرگ سپېره کړي، چې هرځل

دیوچادمانع کېدو باعث کېږي.

اکرام یې خبره ونيوله نوتاخو ویل چې هغوی به بیاران شي.

اوففف اکرام! زما خو نور هېڅ حوصله نشته خو گوره مخکې مې هم

درته ویلي او اوس یې هم درته وایم، بڼه دې غوږونه خلاص کړه، که

چېرې زما کوژده له عمر سره وشي، ځان وژنم.

اکرام ورته وویل:

گوره گرانې زه پوهېږم دا ډېره سخته ده، چې ته دمور او پلار په مقابل کې ودرېږي اوزه هم ډېر جرئت نشم کولای چې له خپلې کورنۍ سره داسې خبرې يادې کړم، په دې خاطر چې له زینت نه د اوس وخت لپاره ځان خلاص کړي دروغ یې ورته وویل: ځکه له ما مشر ورور مې لا کوژده نه ده کړې نو زه به څنگه هغوی ته دخپل ځان په اړه دا خبرې وکړم.

اوتاته خو معلومه ده چې پښتانه تل مشر اولاد ته واده کوي هغه هلک وي او که نجلی، بنه نو اوس ته ووايه چې زه څه وکړم، ایا زه له خپلې کورنۍ نه پټ درشم او بېگاته ستاد کورنۍ په وړاندې هغو خلکوته ووايم چې زینت زمامینه او زما بنځه ده تاسو نشی کولای چې دلته په دې نیت راشئ ترڅو هغه خپله اینګور جوړه کړی؟

- نه اکرامه داسې ونکړې، زه نه غواړم چې زما کورنۍ دې بدنامه شي ځکه چې مور په دې ځای کې ډېر لوړ نوم لرو او بل دا چې زه داهم نه غواړم چې سبا دې خلک د تنبېدلې نوم راباندې کېږي او گوره گرانه ددې هرڅه ترڅنګ زه داهم نشم زغملی چې ستا شخصیت، عزت او نوم اونښان ته دې هم څوک په ټیټه سترګه وگوري او په ټولنه کې دې په یوه بد نوم یاد شي.

- بنه نو ته ووايه زه څه وکړم ته چې څه وایي زه همغه شان کوم.

- بس زه نه پوهېږم چې هرڅه کوي خو خبر مې کړې، موبایل یې بند کړ.

اوف خدایه داخه په مصیبت او بنستی یم، یو پنځه زره دعاگانې خوبه بې له ځانسره کړې وي، چې ای خدایه ته خویې پلار او مور هغو خلکو ته انکاري کړي خو ژر به بې له ځانسره وویل:

زه خو په رښتیا چې احمق بې ښه! که فرض کړو چې هغو خلکو ته بې پلار انکار وکړ ایا زه له دې نجلۍ سره واده کولی شم؟
نه هېڅکله بې نشم کولای.

دا چې اکرام له ولې په دې باوري و چې هغه هېڅکله له زینت سره واده نشي کولای دا یوه بله معمی وه، خو خپل زړه ته بې هم قناعت نشو ورکولی او نه بې زینت هېرولی شوه.
لاره ورنه ورکه وه، چې اوس څه وکړي.

اکرام په تعویذ ونو او بندونو ډېره عقیده نلرله، خو په دې ورځ د زینت لپاره له ماښام سره له اطاقه ووت، په دې لټه کې شو چې اوس یو څوک پیدا کړي چې له ده سره مرسته وکړي، په پوښتنو گرو پگنو بې یو تعویذ لیکونکی، پیدا کړو ژر ژر بې خبره ورسره شریکه کړه، هغه ورته وویل، چې زه دې کار کوم خو پیسې دې مصرف کېږي.

اکرام ورته وویل، څومره روپی پرې لگېږي؟ تعویذ لیکونو کي ویل شل زره افغانۍ.

داکرام په سترگو تیاره زیاته شوه، بدن یې مېرې مېرې شو، له ځان سره
بې د تعویذ لیکونکي خبره تکرار کړه.

شش زره !!؟

په مخ یې خوله راغله

په قهر یې تعویذ لیکونکي ته وویل:

ته د انجلی ولور غواړې که ماته یو تعویذ لیکې؟

ملا په سره سینه او لویه حوصله ورته وویل:

- بچو! که دومره اسانه وای او ته دومره باتور یې نوییا په ما پسې دڅه
لپاره راغلی یې؟

- اوف خدایه پاکه ته خورحم وکړې، دانوپه کوم غم کې ایسار شوم، له
ماسره خو ټولې په جب کې دوه زره افغانۍ دي.

نا امیده د تعویذ لیکونکي له څنگه پاڅېده، روان شو، تعویذ
لیکونکي ورته وویل راځه مراعت به درسره وکړم، زړه مې درباندي
درد کوي ځوان یې کنه له شل زور څخه کمې نه اخلم.

خیر دی ته ۱۵ زره راکړه، بیایې هم خبره ورباندي ښه ونه لگېده، ترې
روان شو، نور یې نو نه غوښتل چې یوه خبره هم ور سره وکړي، له
ځان سره په خبرو شو.

ته اوس دې احمق ته وگوره، زه ورته دبانک رئیس بنکاره شوم، دخلکوله مجبوریته بده استفاده کوي، ته ورک شي او ستادې تعویذ ورک شي، زه هېڅ ستاسوپه دې کاغذونو عقیده نلرم خوڅه وکړم نن ډېر مجبور یم، او بو اخستی یم ځکه زگ ته هم لاس اچوم، که څه هم په دې بڼه پوهېږم چې دا زگ مې هېڅ دردنشي دواکولې، خو زړه مې آرام نه کوي او غواړي دخپل ځان دېچ کولو په خاطر له دېرو ستونزو سره په کلکه مقابله وکړي.

ای پاکه ربه ته خور اباندي رحم وکړه، ستاپه بنده گانو کې خوهېڅ رحم نشته.

زه نوڅه وکړم، داخو ډېره گرانه شوه، اوس کوم خوا لاړ شم.
له ځان سره لکه لېونی گرمېده اوراغلې لارې ته مخامخ شو.

چې بیایې د هغه ملا او از واورېده، په دې سره ته هېڅکله هم نشې کولای چې خپله مینه لاسته راوړي، که هرڅومره ورپسې وکړېږي او له هغې سره ځان په غمونو او دردونو کې شریک وښيي، ته حوصله نه لري، نونشي کولای چې خپل مقصد او منزلت ته رسېږي، خواوس په اکرام دهغو خبروهېڅ اثر نه کاوه، سم لکه دېوال ته چې لگیا اوسې.

کله چې اکرام بېرته راتاو نه شو، تعویذگر وانگېرله چې مړۍ یې له خولې ووته، نو پسې ور روان شو، لگ لري یې ودراره، له مټ نه یې ونيوه، ته خوراشه گوره داسې کار نشته چې الله ج ورته دحل لار نه

وي پيدا کړي، ته راشه زه درسره مرسته کوم خیر دی یوه انه هم مه راکوه، راشه زه پوهېږم ته اوس ډېر فشار لاندې یې، فکر دې سم کار نه کوي، خدای مکره داسې کوم کار ونکړې چې هم ستا او هم دهغې جلی په زیان تمام شي.

اکرام یې له ځان سره روان کړ، خپله جادوگري او چشم بندي یې پرې وکړه، دوه درې شوې بستونه او یو کاغذ یې ورکړ، ورته یې وویل:

دامې دهمدې لپاره مخکې له مخکې لیکلي دي، ډېره خواري مې ورباندې کړې ده، پوهېږم چې زموږ ټولنه له داسې ستونزو سره ډېره مخ ده، خوگوره چې دې ته به یواځې سور پوښ نه ورکوي نور چې هر ډول وي پروانکوي، په تلوکې یې ورته وویل اوس ستا خوبه چې هرڅومره شکرانه راکوي، هغه هم ددې په خاطر وایم چې تعویذ دې اثر وکړي، کنه په خدای که به مې یوه روپی هم درنه اخستې وه.

دجېب دوه زره روپۍ یې ترې واخستې او درخصتولوپه وخت کې یې ورته وویل، گوره ځوانه تعویذ به په مټ پورې وتړې، او ساختونه یا شوې بستونه به نن ماخوستن څلور واړه په پاکه گیاکې وسوزې انشاء الله چې هغه څه به کېږي چې ستا خوبه وي خوگوره چې بې غوري ونکړې، کار خدای پاک کوي خو موږ اودا تعویذونه یې ورته وسیله گرځولي یو.

ترټولو جالبه خوداوه چې اکرام باید ولي تعویذ په مټ پورې وتړي.

اکرام ته يې هېڅ خوند ورنکړ، په چټکۍ ترې روان شو، همدا چې ورسېده ساختونه يې مخې سره وسپړل او دملا خبرې يې عملي کړې. د شپې يوولس بجې وې چې د زېنت له موبایل څخه ورته پيغام راغی، همدا چې پيغام يې ولوست، موبایل ترې دځمکې په لور حرکت وکړ په ځمکه چې ولگېد، بېتري يې يوخوا او کوور يې بلې خوا ولاړ، يوه درنه چيغه يې وکړه او ورسره ښه په اوچت اواز يې تعويد لیکونکي ته په ښکښلو او بدو ردو پيل وکړ، تعويد يې هم سمدلا وشکوه لرې يې وغورځوه، ښه ډېر يې وژړل، دڅنگ اطاقونو څخه يې هم ملگري راغلل، له اکرام څخه يې د پېښې علت وپوښت خوده هېڅ نه ويل، اخر يې کمال ته چې ترټولو ورته اعمادي وو او د زړه هره خبره يې ورسره شريکوله، وويل:

زینت يې بل چاته ورکړه!

هېڅ ځمکې ځای نه ورکاوه، ټول جهان ورباندې اور شو.

ای خدایه! ته رحم وکړې، چې زینت به په څه حال وي، هغه خوبه مړه شي، زنگ يې ورته ووايه خو ځواب يې ورنکړ، بيایي شمېره ډایل کړه، په دريم ځل فون بند شو، يوځل يې بيانښه وژړل، خوب هم نه ورته.

لکه لېونی، يوځل يې کوټبند ته لاس کړ، واسکت يې واغوست، بس

خم ورپسې، داسې ونه شوه، په زور وي که په رضا زینت له کوره اوباسم، بیایې دټولو لاس خلاص، زه وگورم چې څوک زما مخې ته راځي اوس نو ددې په قصه کې هم نه يم چې زموږ واده کېږي اوکنه زه دا نجلۍ د بل چا په کور کې نشم زغملۍ.

که زینت څه ویل اونه یې منله، دومره به یې ووهم چې په ما کېږي، ملگرو یې ورته نصیحتونه کول.

اکرامه غلی شه، څه له ځانه دې ماشوم جوړ کړی دی، دانو څه پېښې دي چې ته یې کوې، زور خودې ورسره نشته، خپل پلاریې دی چې ورپې کړه ورپې کړه.

تاورته کله ویلي وو چې دالور دې ماته راکړه، کومه جرگه دې وراستولې وه اوکه هسې د هوا مرغان له خلکو اخلې؟

حوصله دې پرځای کړه، دادحل لاره نده، کومه چې تا نیولې ده، فکر ارام کړه اوس خو کار شوی دی، ستا دغه کارونه هېڅ گټه نلري، نو دابنه ده چې غلی کېږي.

دهغوی خبرو پرې یوڅه غېزه وکړه، په خپل ځای کې کېناست، ټول ملگري ورنه لاپل، یواځې کمال ورسره پاتې شو، په دې خاطر چې داهلک څه چل ونکړي.

دوهمه او دریمه ورغ یې زنگ ونه واهه، په خلورمه ورغ پوهنتون ته په لاره وه، چې دزینت موبایل ته زنگ ورغی، له دوه درې زنگونو تېرېدو وروسته فون اوکې شو مگر اواز بدل وو، بلې بلې بلې! خواکرام پرې غږ ونکړ، له هغې خوا اواز بیا راغبرگ شو، هرڅوک چې یاست بل وخت اړیکه ونیسئ، مور شفاخانه کې یو.

اکرام بیاداسې شو لکه څوک یې چې په سر بڼه کلک گذار ورکړي، دنیا پرې تاوه شوه، له دې خبرې سره یې زړه دومره په اوچت اواز درزا پیل کړه چې په خپلو غوږونو یې دا درزا داسې اورېده لکه څوک چې یې په ملا ډبوي.

څه شفاخانه! په زړه کې یې وویل لکه چې دې کم عقلي څه خاورې ایرې خوړلي.

خیر خیر یې ویل له نیمې لارې راوگرځېد، پښوکې یې زور ختم شو، زړه یې مړ شو، سترگو لیدل بس کړل، یوه لوړه ودانۍ وه ترڅنگ یې کېناست، مخې ته یې یو کراچی ولاړه وه چې یخې اوبه او غیر الکولي مشروبات یې پلورل اواز یې ورته وکړ.

وروره یو بوتل اوبه خورا کړه.

وبه یې وڅښلې له پښو یې مړه مړه خوله روانه شوه، تندي یې سوخت شروع کړ، ژبه یې ډېره وچېده، بنایسته ځنډوړوسته یې ځان کې لږ متره پیدا شو، په ډېر زور راپاڅېد، ورو ورو روان شو، هغه لاره چې

له دې ځايه يې هره ورځ په لس دقيقو كې لنډوله، نن يې په پنځه
څلوېښت دقيقو كې ووهله.

همدا چې اطاق ته ورسېده، سره لرې ورباندې راغله، بدن يې لږه پيل
كړه، يخ يې شروع شو، دوه كمپلې يې واغوستې خو زينت يې نېغه
سترگوته ولاړه وه، يوځل لكه لېونى كمپلې يې له ځانه
وغورځولې، پرېږده چې مړ شم، زه بدبخته.

څلك خودخپلې مينې لپاره ځان قربانوي نوماڅه وكړه، زه به هم
څلكوته دخپلې مينې اوبهادرى كيسې كوم؟

پكارده چې زهر وخورم، زمامينه دبل چاپه نوم شوه، اوماكمپله
اغوستې پروت يم، څومره لانبه بنسكارم.

په بيابيايې دزينت شمېره رخ كړه خو چاځواب ورنكړ.

سبالس بجې يې پلار موبایل او كې كړ، همدا چې بلې يې كړل، اكرام
وپوهېده چې دزينت پلار سمندر خان دى، له هغې خوا بيا غږ وشو بلې
څوك ياست؟

اكرام ځواب وركړ:

السلام عليكم كاكا جانه !

وعليكم سلام سترې مشې، څنگه يې؟

مننه خوشحاله دې اوسې كاكا جانه، كور مو ودان.

خان يې ورته د زينت دهمصنفي ورور معرفي کړ.

زه حيدر يم د شپني ورور هغې راته وويل چې خورجانه يې زينت ناروغه ده، پرزنگونه يې ورته وهلي خو خواب نه ورکوي.

تاسوراته ويلى شئ چې خورجانه اوس څنگه ده؟

سمندر خان خواب ورکړ:

عزتمندشې بچي! هو دخداى فضل دى اوس رکه روغه ده، خواستراحت کې ده، ډاکټرانوورته ويلى چې ترخوور خوابيد ارام وکړي، تاسوتشويش مه کوي، شپني لورته مې ووايه چې اوس يې خورکې بېخي جوړه ده.

اکرام بيا وردمخه شو، زه خويې ورته وایم مگر دا يې نه مني، که کېداى شي نو يو ځل به ورسره خبرې وکړي چې زه د شپني له جنجاله خلاص شم، ددې به هم زړه صبرشي.

هو ولي نه دومره خو کولى شي چې هغې سره خبرې وکړي، زه به

موبايل ورته واستوم.

اوازي يې وکړ.

جلوي! وجلوي!

اخوانه دکوچنى ماشومې اوازاغى څه وايي بابا!؟

راشه دامبايل دې عمه ته يوسه، چې خورجانه يې ورسره خبرې

کوي.

ماشومې مبايل واخست تر کوټې يې له ځان سره په وړه ژبه زمزمې

کولې.

امه! ای امه!

هه دا اوځله، چادرته زنگ وهلی دی، بابامې وویل چې تاته يې راوړم.

مور يې ورسره ناسته وه، ويې ويل دانو اوس خبرې کولی

شي، خودامبايل بند کړی کنه.

مبايل زينت واخست، په غالب گمان چې سکرين ته به يې نه وي

کتلي، همداسې يې غوږ ته پورته کړی وي، په دېر مانېچن او له غمه

ډک اواز يې وويل:

بلې سلامايکم! بلې ستا اواز نه راځي.

مور يې ورته وويل: لورې! ته دې خبرې وکړه زه درته بېرته ژر راځم.

اکرام شکر و وپست بڼه شو چې دا خو ولاړه.

له دېخوا اکرام پرې په ډېره ملاتمه بڼه اواز وکړ.

زينت! تاو لې داسې وکړل!؟

ايا تا دخپل ژوند او کورنۍ لپاره هېڅ فکر هم ونکړې؟

زینت ټکان و خوړ چې داخوا کرام ده تشویش یې شو چې له پلار سره به یې څنگه خبرې شوې وي، په ژړا شوه، فون یې بند کړ، خوا کرام بیا ورته زنگ وواځه، له اوکې کولو سره زینت وویل:

زه اوس روغه جوړه یم، گرانې ته تشویش مه کوه، زه درته بیا زنگ وهم. اکرام پوی شو چې بیا یې څنگ ته مور او یا کوم بل څوک راغلل.

زړه یې ښه شو، له ځان سره یې وویل شکر خدایه چې له مرگه دې وساتله، په همدې وخت کې زینت ورته مسج را واستوه، ته زنگ مه وهه، چې هره لحظه راسره خلک وي، زه خپله درته فون کوم، اکرام په دې خبرې سره نور هم ډاډه شو.

دوه درې ورځې اکرام زنگ ونه وواځه او نه زینت زنگ وواځه، اخر اکرام ځان کنټرول نه شو کړای، زنگ یې ورته وواځه، خودهغې مایل بند و. په سبا زینت ورته زنگ وواځه، اول یې ښه ډېر ورته وژړل بیا یې ورته وویل:

اکرامه زه خپل ځان وژنم نن وي او که سبا، دا کار به حتماً کوم خوتانه یوه هیله کوم چې خپل ژوند په خپله طریقه پیل کړه زما په فکر کې نشي، تاته زه په هغه مینه قسم درکوم چې له ماسره یې لري زما په اړه به هېڅ تشویش نه کوي، داسې وانگېره چې ما اوتا هېڅ نه پېژندل.

- گوره گرانې دادحل لارنده، کومه چې تا غوره کړېده، ته باید په دې پوه شې چې هرڅه په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي، مور باید تل، یواځې دځان په اړه فکر ونکړ او دزړه خبره ونه منو، ځکه دپروخت دزړه خبرې او فیصلې سمې نه خېژي، هیله کوم ځان هونبیارکړه.

دا کرام خبره یې قطع کړه، هو دامنم څه چې په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي، خو زه پوهېږم چې زما په ازل کې یې څه لیکلي دي، تاته خوشحاله ژوند غواړم او ماته دمرگ او ځان وژلو لپاره دموقع په لاس راتللو دعاوې کوه اکرامه!

- وگوره زینت ته ځان پوی کړه، هرڅه به خدای پاک سم کړي، زه پوهېږم چې ستاپلار هېڅ وخت ستا په زیان کار نه کوي، ستا لپاره یې چې کوم څوک ټاکلی دی، ترهرڅه لومړی به یې دهغه دکورنۍ، خپل او خپلوانوپه اړه پلټنې کړې وي، بیابه یې دهلک په اړه هراړخېزې خېږنې کړې وي.

ستاپلار او مور خوله دې خبر نه ول چې زه او ته مینه کوو، زه پوهېږم که اوس هم ستاپلار خبر شي چې ته له یوه بل چاسره د مینې اړیکه لرې نوهغه به ډېر خفه شي او کېدای شي چې دخپلې پښتونولۍ په سبب دمرگ ترپولې ستا ترڅنگه در ورسېږي، نوته هڅه وکړه چې خپل پلارجان خفه نکړي، زه پوهېږم چې دا ډېره سخته خبره ده، خو گوره کومواشخاصوته چې لوړ نومونه ورکول کېږي او قهرمانان یې بولي

هغوی همدومره مشقت او دردونه گاللی او بیایی دانومونه خپل کړي
کنه داهرڅه دومره اسانه ندي.

زینت جانې! زه هېڅکله هم تانشم هېرولی، ته زما دسترگوتور یې خو
اوس هېڅ نشي کېدای، هغه څه چې زما اوستاپه فایده دي هغه
ستاخپلې کورنۍ ته پام کول او دهغوی دعزت ساتل دي، زه به له
تاسره په هره ستونزه کې مرسته وکړم، خوته یواځې زما یوه خبره ومنه
گرانې چې هېڅ داسې کارونکړي چې خدای مکره سبادې کورنۍ ته
ستاپه سر څوک پېغور ورکړي.

داسرار اتل دنظم دوه درې کړۍ یې ورته وویلې چې:

د ضروري نده نادانې چې هم ستابه کېږي

د قسمتونو فیصلې په اسمانونو شوي

او ته په ځمکه کرښه راکاږي چې دابه کېږي

زه ستاد مینې نه منکر نه یم خوڅه وکړمه

خوهغې بیاهم دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې وي، دهغه خبره
یې نه منله.

- بس هرڅه چې وي زمانور ژوند ندی پکار، زه بې له تاپه ژوند اور

پورې کوم، نه یې غواړم.

- څه چې غواړم هغه مرگ دی، نور ته زما په اړه هېڅ اندېښنه مه کوه.
 بلاخره، دوه درې میاشتو کې یې هغه په دې قانع کړه چې زموږ په
 قسمت کې به همدا سې لیکل شوي وو.
 دا چې دزینت زړه له ځانه صبر کړي په دروغویې ورته یوه ورځ وویل
 ماهم کوژده وکړه.
 خونه یې منله ورته یې وویل:
 -ته دروغ وایي.

اخر یې ورباندې ومنله او قانع یې کړه چې دا خبره رښتیا ده.
 یوه ورځ زینت اکرام ته په تېلیفون کې وویل، چې کابل ته دخپلې ترور
 کړه ځي.
 اکرام په دې خبره ډېر خوښ شو، ویل یې که قسمت وي کومه ورځ
 خوبه یې وگورم، ورته یې وویل:
 بڼه نوکله به راځي او رښتیا ټوکې کوي که رښتیا وایي؟
 زینت ورته وویل رښتیا وایم، زه تاسره داسې ټوکې لرم؟
 دواړو وخنډل، بس که دخدای رضاوي او ژوندی وم نو بلې اونۍ کې
 درځم.

زینت په رښتیا بله اونۍ کابل ته لاره، هره ورځ به یې له اکرام سره د ترور له لورگانو پټې خبرې کولې، یوه شپه یې د ترور یوه لور چې مرسل نومیده په اطاق کې ورسره یوځای وه، اکرام ته یې زنگ وواکه، د ټلوېزیون اوز هم پورته وو، خو ددې اواز یې سم نه شو اورېدای، اکرام ورته وویل:

ولې په جگ اواز خبرې نکوي؟

هغې ورته وویل مرسل راسره ده او وینښه ده، په خپل موبایل کې گیم کوي ځکه په جگ اواز خبرې نه شم کولای.

په دې شپه زینت له اکرام سره څلور شپيته دقیقه خبرې په پسپکو وکړې، څو کله چې ۲۰ دقیقه پوره شوې د مخابراتي شرکت لخوا په اتومات ډول اړیکه قطع شوه، بیا یې زنگ وواکه خو زینت ۴ دقیقه پس ورته وویل:

اکرامه! لږ صبر وکړه چې کمپلې لاندې نور په خولو خيسته پيسته شوم، ساه مې هم تنگه شوه.

د باندې ووتله، دمه یې وکړه، بېرته کوتې ته راغله زنگ یې ورته ووهه.

خوداغل بی خبرې یوڅه ډاډه اولورې وې، تلوپزیون اوس هم چالان و، اکرام ورته وویل اوس نوڅنگه په لوړ اواز خبرې کوي که مرسل درنه پوښتنه وکړي، څه ورته وایي؟

زینت ورته وویل:

مرسل ویده شوي او دتلوپزیون ترڅنگ ده زما اواز نه اوري، که ويځه هم شي، زه یې وینم، بیا فون بندوم.

اکرام ورته وویل کوم وخت راشه چې چکر درکړم.

هغې وویل څنگه؟ دلته خو ډېر بیروبار دی، څنگه به شي، ماسره خو تل مرسل او دترور نورې لورگانې مې وي.

اکرام ورته دپېښوریو په اصطلاح وویل:

کېنه مې!

خو یوه پکې ملگرې کړه، خبره ورسره یاده کړه، ورته ووايه چې دلته مې دکورس استاد دی راځه چې سبا یې څنگ ته ورشو، زه به ددفتر ادرس ردکړم، دواړه راشئ.

زینت ورته وویل سمه ده زه به هڅه وکړم چې لغمانی چل پرې وکړم، څوکه بریالی شم.

هغه هم ډېره چهارصدو بیسته ده.

اکرام ورته وویل خیر ته خو یوڅه وکړه، دومره به هم نه وي که بیا هم
ونه شونو ماسره اړیکه ونیسه یو بل چل درته بنایم.

هغې وویل سمه ده، همداسې کوم خو ته صبر چې که مرسل راضي
کړمه بڼه ده هغه په کابل کې بلده هم ده.

په دې وخت کې اکرام له یوه ټلوېزیون سره دیوې خپروني د پرډیوسر
او پرزېنتر په توگه کار کاوه.

یوه ورځ چې د سبا یې دخپروني لپاره مېلمانه راوغوښتل ترڅو
خپروني ثبت کړي، دوه مېلمانه یې پیدا کړل او د درېیم په لټه کې
وو، چې زینت ورته فون وکړ.

همدا چې فون یې اوکې کړ، هغې وویل:

اکرامه! سباته وخت لري، چې درشم؟

د خوشحالی ساړه یې په زړه ورننوتل.

ورته یې وویل:

دانو اوس خبره وه چې تاوکړه؟

ولې نه گرانې ته به زما خواته راځي او زه به وخت نلرم؟

خو گوره چې مرسل هم راسره ده او ای!

هغه گوره ډېره شوڅه هم ده.

اکرام ورته وویل:

پروانکوي، سباته زما دکار دفتر ته راشئ، تلو بزیون ته به موهم بوخم.

- نه نه زه هلته نه خم، خلک به مو تلو بزیون کې وگوري.

اکرام په تېلیفون کې په لوړ او از ورته وخنډل، نه لېونی. نه دې وینې.

- ښه سمه ده ټوکه مې وکړه، درخو خو چکر به راکوي گوره!

اکرام ورته وویل سمه ده تادې الله راوړي، ځان به درنه څار کړم.

- غلې شه اکرامه! له دې خبرې مې اوس نفرت کېږي له هغې ورځې چې

ته ننگرهار ته راتلې، مادرته همدا خبره وکړه او په بله ورځ تاباندي

موټر ټکر شو اوس مې، دا خبره هېڅ نه خونېږي.

- ښه سمه ده، ځان درنه نه څاروم، زه هم دومره باتور نه یم.

سباته یې، له یوې تر درې بجو سټیډیو بوک (ریزرف) کړه، مېلمانہ یې

هم په یو بل پسې وخت کې راوغوښتل.

سهار وختي پورته شولمونځ یې چې وکړ، له چای څښلو دمخه یې

کلین شیف او حمام وکړ، په ځان یې سمه خواري وکړه، نوې درېشي

اونپک ټایي یې واغوستل، ښه قېمتي سپری یې استعمال کړه، لس

بجې وې چې زینت زنگ ورته ووهه.

ته چې غوږی پورته کړ، هغې ورته وویل:

- عالی جنابه! اوس خودې له دفتره راووخه کنه.

- خه راووخم مطلب دې خه دی؟

- ته خو یوځل راووخه او یا ووايه چې کوم شعبي ته درننوځو؟

اوچته پاڅېده، دروازه یې خلاصه کړه، گوري دوه پتلون کړې جنکۍ، چې په غربي ستایل یې ځانونه جوړ کړي، د دروازې مخې ته ولاړې دي، زینت تورې عینکې په سترگو او د عمه لور یې مرسل پاس په وېښتو کې ټومبلې وې، دواړو ته یې، ښه راغلاست ووايه، دفتر ته یې دننوتلو بلنه ورکړه، داخل ته چې ننوتې، زینت عینکې لرې کړې، لاس یې ورکړ، ترڅو پرې د اکرام لاس په خپل لاس کې کلک نیولی وو، اکرام باور درلود، که مرسل ورسره نه وای نو زینت ښه کلکه غاړه ورکوله، خو مرسل یې مخې ته دیوال جوړ وو، له دې سره تر سترې مشي، وروسته یې مخ مرسل ته واړاوه.

- مرسل جان تاسو ښه یاستئ؟

- هو مننه کوم صیب تاسو څنگه یاست؟

مرسل د زینت په لور مخ واړوه، ورته یې وویل:

- زینت جانې! دومره کوچنی او ځوان استاد؟

- زه خو وایم چې ته به یې استاده یې.

هغې ورته وخنډل، هو دا ما استاد دی، او ویاړم ورباندې.

مرسل چې اکرام ورنه دومره تمه نلرله همدا خبره يې پسې وغزوله،
واقعاً چې با استعداده او باسليقه بنکاري.

اکرام ورته وويل، خوشحاله اوسې، اغلې مرسل، خو ودې نه ويل چې
تاسې په څه بوخته ياست، زده کړې مو څومره او په کومه برخه کې
کړي، اوربنتيا ته هم د زينت په شان تنبله يې او که څنگه؟

د زينت تندې تريو شو د سترگو په کونجونو کې يې اکرام ته وکتل.

مرسل ځواب ورکړ، زه دکابل پوهنتون د ژورنالېزم د پوهنځي د دوهم
کال محصله يم.

د زينت لکه چې نور د اکرام او مرسل په خبرو رخه راغله، په خبرو کې
يې ورو دانگل:

خير نوزه به ولاړه شم، بس همدا تاسو خبرې کوئ.

دربواوړو بڼه په لور او ازو خندل، اکرام خپلې څوکۍ کې کېناست.

د دفتر مستخدم ته يې چې څنگه هدايت او رهنمايي کړې وه هماغه
شان يې کړي و چای يې له څو ډوله کېکونو او بيسکټو سره راوړ.

مرسل وويل بڼا غليه، دې ته هېڅ ضرورت نه و، خو زينت غلې وه،
د شيدو چای پيالو کې واچول شو.

زينت اکرام ته په موسکاسره وويل:

بخښنه غواړم، استاده کولی شم ستاسو له کمپیوټر څخه انټرنېټ
ستفاده کړم؟

اکرام ورته وویل هو ولې نه! خولو مری داراته ووايه چې کمپیوټر او
انټرنېټ سره دې کله بلد تيا پيدا کړي؟

هغې ورته وویل هغه تاچې داسانه انټرنېټ په نوم کتاب را کړی، کله
کله مې د ورور په کمپیوټر کې د هماغې په مرسته کار کوم.
ښه سمه ده راشه مهربانې وکړه.

نجلی راغه د اکرام په نوم فولډرته ننوته، دانځورونو په کتلو بوخته
شوه، ښایسته ځنډ پورې یې وکتل نوره بېرته دمننې په ویلوسره
خپلې څوکۍ ته ولاړه.

دغه شان شېبې څومره ژر تېرېږي دومره ژر ۱۲ بجې شوې، نور نو باید
اکرام تلوېزیون ته تللی وای، دوی ته یې وویل زینت جانې راځی چې
ځوتلو یزون ته زه یو دوه خپرونې ثبتوم چې میلمانه مې راغونښتې
، تاسو هم له ځانه سره بیایم اوزه پوهېږم چې د شیدو چای اویسکتو
مو اشتها خرابه کړه دخپرونو له ثبتولو وروسته به غرمنی وخورو.

مرسل وویل نه ښاغلیه ډېره ډېره مننه !

مونږبه درنه ولاړې شو زه هم درسونه وایم ازموینې مې رانږدې دي بس دی تاسو موولیدلی. زینت راته پروون وویل چې دلته مې استاد دی او ډېر راباندې گران دی یوځل ورځو.

اکرام ورته ویل ډېر موبنه وکړه خو که غواړئ زه خوشال شم دغرمې ډوډی، ماسره وخورئ ما زینت ته ویلي زه یو دوه خپروني ثبتوم مېلمانه راځي، او که تاسو وایئ نوله مېلمنوبخښنه غواړم، رخصت به یې کړم، مگر تاسوبه ډوډی، ماسره خورئ، دا حتمي او جبري خبره ده.

زینت غلې ولاړه وه، هېڅ یې نه ویل، اکرام پوهېده چې د زینت په زړه کې به دا خبرې تېرېده چې کاش مرسل ورسره نه وای، چې هغې خپل زړه ښه ورته تش کړی وای، خو دا اکرام لپاره مرسل ډېره په گټه وه.

مرسل هم ورسره ومنله، د ټلوپزیون په طرف روان شول.

موټر راغی درې واړه پکې کېناستل، هلته چې ورسېدل، په دروازه کې دتلاشۍ په وخت کې یې ورته وویل دا دواړه مې مېلمنې دي، د نورو دوه مېلمنو نومونه یې هم ورکړل چې راوړسېږي او سټډیو ته یې رهنمایي کړي.

دوی ولاړل، زینت او مرسل یې انتظارخونه کې کېنولې، اکرام لاندي ښکته شو، ترڅو کېمره مینان، پیدا او سټډیو برابره کړي.

دهغه همکاران خبر شوي وو چې له اکرام سره دوه بنکلي نجونې راغلي دي، ترهغې بېرته پاس ور خته دوه نجونې همکارانې يې له مرسل اوزينت څخه يو اوبل طرف ته ناستې او دزړه خواله يې ورسره پيل کړي وو.

خو دوی ورته ډېرې زروړې نه غږېدلې.

يوې همکارې يې چې برېښنا نومېده، اکرام ته وويل:

اکرام صيب، دا مېلمنې خودې هېڅ خبرې نه کوي، خو ماشاء الله يوه دېلې نه بنکلي دي.

هغه ورته وويل:

ستاسواو ددوی ترمنځ دومره فرق دی لکه د ونې او ديوال شارو ترمنځ چې وي، دادواړه دېوالي شاروگانې دي او تاسو د ونې، نو د ونې د شارو بچي، د دېوالي شارو د بچيو په نسبت ژر په خبر وراخي.

برېښنا او وږمې په کړس خو زينت او مرسل له ځان سره وخنډل، يو بل ته يې معرفي کړي، وږمې چې د فېشن په نوم يوه خپرونه يې چلوله له زينت هيله وکړه ترڅو ورسره يوه خپرونه ثبت کړي، خو هغې انکار وکړ، بيا يې مرسل ته وويل هغې هم ونه منله.

په دې کې دا کرام نارينه وو همکارانو هم يوه يوه سر راښکاره کاوه.

داکرام یو مېلمه هم را ورسېده، نو اوس یې باید خپرونه ثبت کړې وای، زینت او مرسل یې برېښنا او وړمې ته وسپارلې، او خپله له مېلمه سره سټیډیو ته ښکته شو، د خپرونې په پنځلسمه دقیقه کې باید وقفه اخستل شوې وای، همدا چې د وقفې اناونس یې ورکړ، پنځه شپږ جنکۍ، د تخنیک شعبې ته راننوتې، اوس نو داکرام درادېو د برخې همکارانې، خلا، سنن، او یسرا هم ورسره ملګرې شوې وې، کله چې یې د خپرونې اناونس ورکړ او لیدونکیو ته یې ښه راغلاست وویل، مېلمه یې مخاطب کړ، خومېلمه چې د وقفې پرمهال، یې دنجونوډله د تخنیک په څانګه کې ولیده، یوډوه ترې هېر شول، خبرې ترې ګډې وډې شوې، اکرام تخنیکر، ته اواز وکړ: ستا پ.

نجونو ته یې وویل:

هیله کوم تاسو داځای خالي کړئ، خفه نشئ.

هغوی هم بېرون ووتلې، کله چې خپرونه خلاصه شوه، نومېلمه داکرام یوشاعر ملګری و، اکرام ته یې وویل، بریدر دې ددوی لعنت شي، داڅه وو دا؟

هلکه اکرامه! مزې خوتا سوو کړې، مورځو هسې و سوځېدو هه هه هه هه.

دی یې رخصت کړ، بل مېلمه هم رارسېدلې ووهغه یې هم سټیډیو ته بوت، خپرونه پیل شوه، چې داځل یواځې زینت د تخنیک په څانګه کې رانښکاره شوه.

اکرام چې وليده، زينت يواځې وه، نور يې هم ځان روب داب کې کړې، ترڅو زينت ته ځان په خپل کار کې ډېر بريالی وښيي.

هغې هم خواږه خواږه ورکتل، خواکرام ځکه نه شول ورکتلای، چې له مېلمه سره يې په موضوع خبرې کولې او بايد خپلې کمږې ته يې کتلي وای، دوقفي اخستوپه وخت کې يې زينت ته اشاره وکړه، ترڅو سټډيو ته دننه راشي.

دخپرونې تخنيکر چې مصطفى نومېده، زينت يې راوسته، سټډيو کې يې د کمږې شاته په څو کې کېنوله، دا خپرونه يې نوبڼه په مزه ثبت کړه.

د مېلمه له رخصتولو وروسته اکرام غوښتل چې ولاړ شي، خو زينت او مرسل چې له يسرا سره په راډيو روم کې وې، ورپسې ورغی، او از يې ورته وکړ.

ځلا!

زما مېلمنې را پرېږی چې موږ څو.

هغوی هم راووتلې، مرتضی چې په ټلوېزيون کې يې دموسيقۍ خپرونه مخکې وړله، له درېيم منزل نه ورته اشارې کولې، ددوی د ټلوېزيون سټډيو ځمکتلي کې وه.

هر همکار به يې چې زينت او مرسل وليده نو خپل کار به ورنه پاتې و.

ځلا وويل:

اکرام صیب، ته خوشبېې انتظار خونه کې کېنه زما له دوی سره کار
دی، هغوی په دې کمو شېبو کې دومره خوږې دوستانې شوې وې،
چې هېڅ ترې بېلېدلې نه.

د موبایل شمېرې یې هم سره یو بل ته ورکړې وې.

اکرام انتظار خونه کې وو، چې څونفره همکارانویې ولید، مخې سره
بې پرې اوازونه پیل کړل.

اکرامه! اکرامه!

دا خوږې څوک دي اوله کومه دې کړي دي؟

نوید چې ډېر شوخ ووله اکرام نه یې غېږه چاپېره کړه ورته یې وویل:
یاره بچو تاته خوزما دومره تمه نه وه، ته خو ډېر وران وختې.

تولوپه یوه اوز وخنډل.

اکرام ورته وویل:

غلي شی خدای دې انصاف درکړي، دامې همصنفيانې دي، غوښتل
بې زموږ ټلو بزیون وگوري، چابه یوه پوښتنه کوله، چابله، یوه به ویل
اکرامه!

دا چېرې ژوند کوي؟

بل به ویل نو دکوم ځای دي؟

شبير وويل:

ماخولاتراوسه په پښتنوکې په داسې ستايل جنکۍ نه وې ليدلې.

نور يې اکرام له پښتنو تنگ شو.

چې هغوی هم راوختلې، خو اوس هغه زينت او مرسل نه وې کومې چې
له اکرام سره راغلې وې.

دهغوی د دفتر ارايشگرې په دواړو نوره خواري هم کړې وه.

دومره ښکلې ښکارېدې چې هېڅ اندازه يې نه ه.

دواړه يې خپلو ولاړو همکارانو ته وروپېژندل.

دا زينت او د مرسل ده.

زينت او مرسل هغوی ټولو ته د سلام په نيت سرو نه و خوځول.

اکرام هغوی ته وويل:

ښه نو هلکانو! د خدای پامان، مور پوهنتون ته ځو.

مرسل او زينت له نجونو سره خدای پاماني وکړه او روان شول.

ورپمې ورپسې او ازو کړ:

- اکرام صيب دوی به بيا هم کله راولي ښه!

- ښه سمه ده راولم يې.

د دروازې څخه په وتلو کې یې یوې بلې ته لاسونه و خوځول او داسې
یې وویل:

-بای قندولکو!

د دفتر موټر کې کېناستل، راروان شول، موټر یې په شهرنو کې رخصت
کړ، دوی یولو کس هوټل ته ننوتل، د غرمې ډوډۍ یې نږدې درې بجې
و خوړه، له ډوډۍ خوړولو وروسته زینت وویل، استاده ډېره ډېره
مننه، نن مې د ژوند تر ټولو له خوښیو ډکه ورځ ده.

کاش هره ورځ هم داسې وای.

اکرام د شوخی په ډول ورغبرگه کړه.

بس ماسره گرځه هره ورځ مزې کوه.

مرسل هم مننه وکړه، ډېره خوشحالي، یې څرگنده کړه، وویل یې:

واقعاً نن بېله ورځ وه.

اوس نو هغوی دواړو غوښتل چې ولاړې شي، ددې ورځې په جریان
کې خوځوځله له کوره ورپسې، زنگونه، هم ووهل شو، زینت وویل:
چې موږ څو اکرام هم رخصت ورکړ، خو ورته یې وویل چې پټه ولاړه
نشې، هرکله چې تللې ما خبر کړه.

زینت وویل حتماً دې خبروم.

اوس دخدای پامان، زینت لاس ورکړې، او دواړه په چکر چکر روانې شوې.

اکرام ترهغې ورپسې کتل چې له سترگويې پناشوې.

کورته چې ورسېدې نو مرسل زنگ ورته وواځه.

سلام اکرام صیب!

ولا ډېر خوند يې وکړې، ډېره مننه له مېلمه پالنې څخه مو، مور کورته راوړسېدو.

دوهمه ورځ زینت اکرام ته فون وکړې:

-زه همدا اوس روانه يم، جلال ابادته، اکرام ورته وویل داڅه وايې، او ولې داسې یوناڅاپه؟

هغې ورته وویل ورور يې ورپسې راغلی دی او باید ولاړه شي.

اکرام غوښتل هغې ته یوه ډالۍ واخلي خو اوس يې امکان نه وو، خدای پاماني يې ورسره وکړه، کله چې کورته رسېدلې وه، بېرته يې دا کرام د اطمینان لپاره ورته زنگ وواځه.

دوه ورځې يې خبرې ونکړې، اکرام بیا دخپل زړه له بدې گواهي ډېر تنگ شو، له ځانسره يې وویل:

حتماً بیاکومې بدمرغې بلا دده په لور دقدم ایښودلو نیت کړی دی، له ملگرسره ناستې پاستې هم خوننده ورکاوه، همدا دلیل وو چې ډېر وخت به ورنه بیل او ځانته گرځېدده.

سهار چې دفتر ته ولاړ، کمپیوټر یې روښانه کړ، بې له کوم څه کولویې بېرته بند کړ، د دفتر مستخدم غلام ته یې اواز وکړ:

غلام کاکا!

که زحمت درته نه وي ماته خویوه پیاله شین چای کتابخانې ته راوړه، هغه هم دښه صیب په ویلو سره دچایو د ترموز په طرف روان شو، اکرام چې کتابخانې ته ننوت، په الماریو کې په ایښودل شویو کتابونو یې نظر تېر کړ، پرته د کتاب راخیستلو څخه په کوچ کې په چټکۍ سره کېناست، په ښي لاس یې خپل تندي ونیو، د هسک په لور یې وکتل.

- ای خدایه! ولې دې زما ژوند دداسې دغمونو او ستونزو په گردابونو کې ایسار کړی دی، ولې راته یوه دحل لاره نه ښیي، زه به نو ترڅو داسې يم، ای الله یوا احسان خوراباندې وکړه، هغه څه راته راکړه چې تايې هر مخلوق ته دور کولو ژمنه کړې، خو نن زه درنه خپل هغه حق له وخته دمخه غواړم.

ای پاکه خدایه ماته مرگ راکړه، زه نور په دې بدرنگه نړۍ نه غواړم قدم کېږم، دانو څومره له بدمرغيو ډکه دنیاده.

همداسې يې پورته کتل، له ځان سره يې خبرې کولې چې د کتابخانې
دروازه ټک ټک شوه، ځواب يې ورنکړ.
غلام کا کا دروازه نيمه را خلاصه کړه.

- صيب! زه داخل ته راشم؟

- هوډ پروبخنه کا کا

غلام کا کا څه ونه ويل د چا يو پيال له چې له يو چاکليټ سره په شيشه يې
قاب کې ايښودل شوې وه په ميز يې کېښوده او له کتابخانې
ووت، اکرام مخ کې ايښی مېز په زوره په سوک وواهه، نږدې وه پيال
ترې چپه اولاندې وغورځوي، همداسې يې چپ طرف الماری نه
يو کتاب راکش کړ، د امريکايي ليکوال ډيل کارنگي لخوا ليکل
شوی (د ژوند لار) کتاب وو چې پښتو ته ژباړل شوی وو، د کتاب د منځ
پانې يې پرانيستې، خو کتاب کې ورته د تورو پرځای د زينت بنکلي
څهره ښکارېده، چې دامهال ډېره غمجنه اوله يو دنيا فکرونو سره يې
دده سترگوته کتل.

- او ووف گرانې دلته هم ته يې؟

بيايي شروع وکړه، زه نوڅه وکړم، اخر څه وکړم، ماته خو هېڅ چل نه
راځي، زه څنگه تر تا در ورسېږم.

ای خدایه چې مینه او محبت دې پیدا کاوه نو داپښتودې ولې ورسره
پیدا کوله.

سپینې اوبنکې یې په مخ روانې شوې، دازه په خومره سخته ازموینه
کې راگیریم، بیا به یې وویل.

په ما پسې بلا چې زینت به څنگه وي ویل یې چې نن سبا یې دواډه نېټه
هم ټاکل کېږي، چې څه به شوي وي، دا دوه ورځې مې ورسره خبرې هم
ندي کړي.

زینت ورته ویلي و چې اوس ورته له ده سره خبرې ډېرې گرانې شوې
دي ځکه چې ټول دواډه په اړه خبرې کوي، څوک دنجلۍ لپاره
لباسونه، فرش او ظرف اخلي، څوک دهلک لپاره او څوک دمېلمنوپه
اړه خبرې کوي.

ددې لپاره چې اوس زینت له پخوانه یوڅه بڼه شوې وه، ناروغي یې هم
بڼه وه، خسرگنۍ یې هم بېړه کوله چې اینگور تر کوره کړي، خاوند یې
هم ډېر ورته وارخطا وو.

اکرام پیاله خولې ته پورته کړه خولایې ورنه غږپ نه وو کړی، چې
موبایل یې وشرنگېد، بېرته یې پیاله له قاب نه اخواپه میز کېښوده
، موبایل یې وکوت گوري چې د زینت زنگ دی.

داخو زینت ده، کاش چې بد زیر راته ونه لري، نوریې نوهېڅ توان نلرم.

زړه نازړه یې دتائید تنی کپکار له.

-هاگراني ته څنگه یې؟!

-زه بنه یم اکرام اوته څنگه یې؟

- هیله کوم له مادا مه پوښته چې څنگه یم، له سترگو مې اورونه
الوزي، نه پوهېږم څه وکړم؟

- هېڅ مه کوه، ته خبریې چې راتلونکې پنجشنبه دواده ورځ وټاکل
شو؟

-هاا؟ څه وايي؟

-رنستیاوایم، بیگه هغوی راغلي وو، خبره یې سره وکړه.

اوف زینت! بس یواځې همدا زیری پاتې وو او داغم مې نه لاره چې
کله به له تاسره نور دخبرو کولو اودتل لپاره دلیدو چانس له لاسه
ورکوم، دادی داتیگه دې هم په سر راته ونيوله، اوس یې راباندې
راوغورځوه چې ورلاندې شم او بېخي رانه خلاصه شي.

زینت وویل، ولې ته څه فکر کوي چې زه دېره خوشحاله یم؟ ته پوهېږې
چې زما زړه له وینوډک دی؟ اوبیاخوتاته ماویلي وو کنه چې زه
ژوندی نه پاتې کېږم او مرم.

-په دې خاطر چې زینت ته یوڅه روحیه ورکړي ورته ویي ویل:

نوخه وکړو گرانې ته ووايه، تاته خومې په هغه ورځ هم وويل چې رايه کومه خوابه ولاړ شو، شه وخت وروسته به مشرانوته خبر ورکړو، گوروبه ورسره چې هرڅه کېدل، خوتا ونه منله.

زينت ورته وويل زه پوهېږم چې ستاخبرې په واک ندي، بس دابه زموږ قسمت کې ول، اوس غواړم له تاسره يوځل بياهم وگورم که بيا مړه شم نو هېڅ ارمان به مې په زړه نه وي، زه په دې ښه پوهېږم چې تاته به دلته راتلل ډېر مشکل وي، ځکه په دې وروستيو کې ډېر ژر ژر راغلي اوس به نو په دفتر کې هم درته څوک اجازه نه درکوي اوستابھانې به هم نورې خلاصې شوې وي چې هغوی ته يې وکړې.

خو که ته راشي او زه دې ووينم که بيا مړه کېږم هم ځنکدن خوبه مې يوڅه آرام وي.

اکرام ورته غوصه شو.

- ته ولې داسې وايي، ته خوبېخي له ژونده نا اميده يې، خير دى، خداى پاک خومهربانه دى.

زينت په مات زړه وخنډل، هو بېشکه چې مهربانه دى خو په ما اوتا باندي ندى مهربانه.

کنه وگوره ولې يې زمونږ ارمانونه پوره نکړل؟

نو اکرام هيله کوم درنه راشه او زما وروستى ارمان پوره کړه.

اکرام ورته وویل بس ته اوس دا خبرې پرېږده زه حتماً درځم، که همدا نن هم راته په دفتر کې ځواب راکوي ورته تیار یم، خوشتالیدو ته به درځم.

- ښه نو کله به راځي؟

- که ستا غمونو ونه وژلم نو دسه شنبې په ورځ درځم.

زینت هم سه شنبه مناسبه ورځ وگڼله ځکه په چهارشنبه کېدای شي دلري ځایونو مېلمانه راشي.

اکرام ورته وویل ښه سمه ده اوس دې خدای مل شه، زه چې در ورسېدم فون درته کوم دلیدو ځای به وټاکو، ته په ځان پام کوه. خدای پامان گرانه ستا دلیدو په هیله.

اکرام سره تنی زور کړه.

ده ته اوس له دفتر نه په کور کې بهانه جوړول ډېر سخت وو، ځکه په یوه میاشت کې څلور ځله ولاړ، هلته به چې په کور کې ترې پوښتنه شوه چې څنگه مخکې خوبه میاشت، څلوېښت شپو کې یو ځل راتلې اوس څنگه هره اوونۍ راروان یې؟

ده به ورته وویل چې دلته په جلال اباد کې چې زموږ د دفتر څانگه ده، دلته یې د ځینو کارونو لپاره مرکزي دفتر را استوي، په دې خاطر چې دی ورته تر نورو ډېر اعتماد ي شخص دی.

کورنی به یې هم باور وکړ.

د دوشنبې په ورځ له دفتر نه درخصتیدو وروسته یې دننگرهار لاره ونيوله، خوځایه لاره هم بنده شوه، د شپې یوولس بجې کورته ورسېد، ټول ویده وو، ده هم څوک خبر نکړل، له خپل کشر ورور، ساحل سره په حجره کې ویده شو.

ساحل ورباندې پوی نه شو، سهار چې وینس شو گوري ترڅنگ یې بل څوک هم پروت دی خو کمپله کې یې ځان تاو کړی وو پته یې نه لگېده چې څوک دی، له ځان سره یې وویل چې کېدای شي کوم دتره ځوی یې وي.

اکرام چې د شپې مزل ډېر ستړی کړی وو د سهار لمونځ هم ترې قضا شو، اوه بجې وې چې راوینس شو، ساحل مطالعه کوله، چې ده ورباندې اواز وکړه لکه ساحله! ستړی مشې.

-وی!! لالا داخوته یې کنه راغی ستړي مشي یې ورسره وکړه.

کله راغلی یې؟

-د شپې ناوخته وه.

-زه خوبه دې را وینس کړی وم کنه.

-هسې مې ولې له خوبه وپستی وې ته هم ټوله ورځ کار کوي ستړي به وې.

- بنه کور کې خلک خبر دې چې ته راغلی یې؟

- نه هېڅوک هم ندې خبر.

- بنه څه چې څو چای به هم تیار وي.

دواړه وروڼه کور ته روان شول، انگرې ته چې ننوتل، ماشومانو چې اکرام له ساحل سره ولید نو چیغې یې کړې هلې گل لال راغی.

ټولو یې مخې ته رامندې کړې، راحب چې د اکرام د ورور شفق ځوی وو، له ونې هم ټیټکی و بل داچې اوس تازه په خبرو راغلی ولکه طوطي میده میده خبرې یې کولې، د اکرام په لمنې پورې ونښت.

- کاکا ماته چیښی؟

(کاکا ماته دې څه راوړي دي؟)

کرام جبب ته لاس کړ لس افغانۍ یې ورکړې.

- هه داواخله تاته مې ډېر شیان راوړي دي خولاندې مې د ابراهیم په دکان کې ایښي، ورشه پیسې ورکړه او شیان به درکړي.

کوچنی خوشحاله دخپلې مور په لور روان شو.

اکرام دمور کوټې ته ننوت له ټولو سره یې روغېرو وکړ، دمور لاسونه یې بنکل کړل، هغې ورته وویل ځویه څنگه په دومره سهار وختي کې

راوسېدې خیریت خودی؟

هو مورجاني! خيريت دى، اوس نه بلکې د شپې راغلی يم خودا چې
 ناوخته وه، تاسومې په عذاب نکړئ، ډوډۍ مې هم په لاره کې خوړلې
 وه، نومې د ابهتره وگڼله چې اوس وگورو.

ټول کښاستل چای تيار و، په شريکه يې وڅښه.

اکرام خپلې خوړخانگې ته وويل که زما جامې وي او اوتو ورباندې
 وگرځوي نو ښه به وي په ښار کې يوڅه کار لرم دا جامې مې خپرنې
 شوې دي، هغه هم پاڅېده اولاس په کار شوه.

خانگې ورته پوښتنه وکړه لالا، په موټرسايکل څې؟

هو!

هغې ورته په موټرسايکل هم ټوټه ووېله.

يوولس بجې له کوره ووت.

ټولوته يې وويل د بياليدوپه هيله.

اکرام چې له کوره ووت، مور يې لورگانوته وويل:

- نن راته هلک خوشحاله نه برېښېده، خداى مکره کوم مشکل خوبه

ورته نه وي پيښ شوى، د سرخير دې يې وي.

يوخومې سل ځله ورته ويلي چې په دغه ميراثي موټرسايکل مه

گرځه، زما نه خونېږي، دا ډېر بدمرغه شى ده، له ډېرو ځوانانويي

ځوانۍ و خوړې، دهیچا لحاظ نه کوي، یوځل چې له یو شي سره مازې ولگېده بیا حتمي مرگ ژوبله رامنځته کوي.

لورگانو یې په یوه اواز وویل:

بسم الله دې وي، خدای مې دې لالا پلو وي، مورې دعا ورته وکړئ، چې پخیر بېرته راشي کورته.

ځانگې وویل نن ماته هم ښه نه ښکارېده، د جامو ورکولو په وخت کې ما هم ترې پوښتنه وکړه، چې لالا! خفه غوندي راته ښکاري، خو هغه وویل چې، هېڅ خبره هم نشته، تاته همدا سې ښکارم.

کله چې زه له خونې دباندې راووتم، چا ورته نگ وواوه دهغه نفر خبرې خومې نه اورېدلې، مگر لالامې ورته وویل: ته حوصله په ځای ساته هرڅه به سم شي، زه کور کې يم، اوس درځم.

دمور اندېښنه یې نوره هم زیاته شوه، فشار یې پورته لاړ پرېوته، لورگانو ژر درمل راوړل وریې کړل، اوبه یې پرې وپاشلې، په لږ وخت کې بېرته کېناسته.

اوس هم ډېره ناقراړه وه، زړه یې نه صبرېده، لورگانوته یې وویل:

تاسو مبابیل راوړئ چې زه ورته زنگ ووهم.

ځانگې موبایل ورکړ، شمېره یې ډایل کړه، خوداځواب یې دترلاسه کړ:

- کومه شمېره چې تاسو غواړئ ورسره اړیکه ونیسي، مصروفه ده.
 بیایي زنگ وروواځه، خود اځل یې زنگ تېرولو سره waiting call
 ولیکل، اکرام چې ولیدل دکور شمېره ده ځواب یې ورکړ.

- بلې!

- ځویه ورسېدې پخیر؟

- سلام مورجانې ته یې؟ هو ورسېدم.

- ای ځویه! ته خوبه ښه یې کنه، ماته نن بل ډول په نظر راغلي؟

داکرام زړه چې اوس ډېر کمزوری شوی و، راډک شو، ستونی یې بند
 شو، کله یې ویل راځه ښه ډېر ورته وژاړه، چې زړه دې سپک شي، خو
 ددې لپاره چې مور به یې له ډېر تشویش څخه مړه شي، په دې خاطر
 چې اکرام ډېر ورته گران وو.

دخپلې ژړا دورکولو لپاره یې په تېزه وتوخل، او غولونکې خندا یې
 وکړه.

نه نه مورجانې هېڅ خبره هم نشته، روغ رمتم یم، ته هېڅ فکر مه کوه،
 کارونه مې خلاصوم، او ډېر ژر درځم پخیر، د عاراته کوه مورې!

مور یې وویل تل دې دخدای پاک نظر درباندي وي، دهغه (ج) درحمت
 سیور دې په سر اوسه.

مننه مورجانی مینه درسره لرم، دخدای پامان.

اکرام چې تردې دمه دخالد په دوکان کې ولاړو، موټرسایکل یې ورته وسپاره، ورته یې وویل چې زه ښار پورې ځم، او بېرته راځم، دخالد دوکان له ښاره یوڅه وتی و، هغه ورته وویل غرمه ده ډوډی و خوره بیا ولاړ شه.

خو اکرام نن یواځې د زینت لیدو ته ډېر وړی او تېری وو، نو یې ورته وویل:

مننه دادې درباندي قرض وي اوس موږ یم، همداسې روان شو، په یوه سټرینګي ریشکا کې کېناست، ولاړ ښار ته اوله ښاره د زینت دوی دکلي په لور.

لومړی ځل وو چې دهغوی کورته ډېر نږدې ورته.

دا هرڅه ورنه هېروو چې کومه ستونزه به ورته پیداشي، څوک به یې وويني، او یابه وشرمېږي.

کله چې کلي ته ورسېد زینت ته یې زنگ وواځه، هغه چې دا کرام دفون په تمه وه، له اوکې سره یې وویل:

- چېرې یې گرانه تاخوزه په انتظار، انتظار مړه کړم.

- زه را ورسېدم، سیده ولاړ د زینت دوی باغ ته، قسمت ورسره یاري وکړه، دروازه خلاصه وه خو باغوان ورڅخه لرې و، څارویوته یې گيا

اچوله، اکرام هغه ولید خودباغوان ورته فکر نه شو چې دی باغ ته ننوت، باغ دکور له طرفه هم دروازه لرله، چې د ترکاری او مېوې شکولو لپاره به یې ورڅه استفاده کوله.

زینت ددې په خاطر چې څوک ورباندې شک ونکړي چې څه کوي باغ ته ځي، خپل کوچنی وراره یې، له ځان سره له لاسه راو نیوه او په دې بهانه چې هغه ته چکر ورکوي باغ ته داخله شوه.

داکرام چې ورته فکر شو، بې فکره یې پر طرف وروان شو، خو زینت ورته د حوصلې کولو اشاره وکړه.

په داسې حال کې یې دسترې مشي په نیت زینت ته لاس وراوږد کړ چې له سترگو یې یو مخ او بنکې بهېدې.

هغې ورته وویل حوصله پرځای کړه، راخته چې هغې طرف ته ولاړ شو، هلته دگلانو لوړ، لوړبوتی دي ونې هم گڼې دي نو څوک به مونه ویني.

همداسې یې وکړل.

گلانو ته ورسېدل دواړه یوبل ته مخامخ کېناستل، درد او اومینې خبرې یې پیل کړې.

اکرام خپلې گوتې د زینت په گوتو کې ورکړې.

بنه گرانې بنې ډېرې خبرې راته وکړه، نن راته هغه خبرې هم وکړه چې غواړې خو ورځې وروسته یې راته وکړې.

زینت ورته وویل:

نه! نن یواځې درته گورم او خبرې نشم کولای، خدای خبر بیاباه دې
وگورم اوکنه.

هسې هم مرم پاتې کېږم نه.

هیله کوم زینت! داسې مه وایه.

ای ساده گۍ! په مینه کې چې دردونه، غمونه، بېلتون، ژړاگانې او
اوبنکې تویول نه وي نوبیا خو خوند نه کوي، هغه چامینه کره او هغه
به لاڅنگه مینه وي چې داشیان پکې نه وي.

زینت په وچواو پتريو نیولیو شونډو په غلي او از ورته وویل:

- هو گرانه ته ښه وایي خو له دومره غمونو گاللو او زغمولو وروسته
خوبیا وصل په منځ کې وي کنه!؟

ته ماته ویلي شې چې زما اوستاد مینې دې پیوند ته کوم نوم
ورکړو، دې ته څه ډول مینه وایي؟

دوی په خپلو خبرو گرم وو له زینت نه یې وراره هېر شوی وو، خو شپې
یې ددې ترڅنگ لوبې وکړې، دا په خپله مینه مسته او مصروفه شوه
کوچني ماشوم یې نور له سترگو او فکر څخه پناه شو.

هلک په کوچنیو پښو کورته تللی و، دوه بجې وې چې زینت اکرام ته
ووویل:

بنه گرانه هېڅ مې زړه نه کېږي چې له مخ نه دې بل طرف ته وگورم،
او هېڅ مې زړه نه غواړي له دې وروسته له بل چاسره خبرې وکړم.
غواړم گونگه شم.

نو گرانه هسې نه څوک راباندې پوی شي، مړه به مې کړي، دخپل ځان
غم نه راځي.
تابه هم راته مړ کړي.

اکرام چې دزینت له خولې دا خبره په ژړغوني اواز واورېده چې: تابه هم
راته مړ کړي، ټوله دنیا ورته ږنده په نظر ورغله، له زینت نه یې لاسونه
چاپېرکړل، په زړه پورې یې دومره کلکه ونيوله، چې هغې ورته ویل
ډېر زور مه راکوه.

دزینت په اوږه یې مخ ولگوه، یو دبل دزړنو دربايې بنه په اسانه
اورېده.

دوه درې دقیقې یې همدا سې سره نیولي وو، چې زینت هڅه وکړه، ځان
ترې خلاص کړي، اکرام هم دلاسونو حلقه سسته کړه، زېنت ورته
کتل، اوویې ویل:

-گرانه! یواځې له تاسره مینه لرم.

-زه هم یواځې تاسره مینه لرم، ته مې اوله او اخره مینه یې زینت!

زینت بی لا پوره پری اینبی نه وه چې له خو پرلپسې فیرونو سره دواړه
هماغه شان نښتی دځمکې غبرې ته دگلانو په فرش ور پرپوتل، زینت
پرگلانو او اکرام د زینت پر سینه نسکور شو .

د زینت مشر ورور شکب دوه ضربې نورې هم پرې وچلولې او ددواړو
په وینو یې دباغ گلونه خړوب کړل.

د ليکوال چاپ ته چمتو اثار

✱ خبرې مرغلرې (مرکې)

✱ د ادب پندډ غالی (ادبي ټوټې او ليکنې)